Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 329 24. maj, 2013] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

RYGGEN TIL ELITEN SOLIDARITET OG MODSTAND FRA NEDEN

Spørgsmålet om man er en del af den demokratiske venstrefløj er blevet aktuelt efter talrige angreb på Enhedslisten fra især Socialdemokratiet. Derfor var det også vigtigt for Enhedslistens ledelse, at det på årsmødet blev slået fast, at Enhedslistens projekt holder sig inden for det borgerlige demokratis rammer.

På 1. maj blev regeringstoppen mødt med buhråb og fløjter fra vrede og skuffede arbejdere. Efterfølgende har både S, SF og Enhedslisten København været ude med udtalelser hvor, de omtaler demonstranterne som udemokratiske.

Folketingskandidat for Enhedslisten Jonathan Simmel er da også blevet rykket ned af kandidatlisterne, så han med sikkerhed ikke kan komme i Folketinget ved næste valg. Det har været vigtigt fordi, han som erklæret revolutionær angiveligt er udemokratisk.

Logikken er klar: De revolutionære er udemokratiske fordi, de ønsker at bryde med systemet imens de, som holder sig inden for de parlamentariske rammer, er ægte demokrater. Disse beskyldninger vil vi sikkert komme til at høre ofte i fremtiden imens regeringen bliver mere og mere upopulær.

VENSTREFLØJ I ENHEDSLISTEN

På Enhedslistens årsmøde skete der en meget positiv ting. Lørdag aften samlede der sig ca. 60 delegerede til et spontant møde uden for den store mødesal. Mange var frustrerede over den måde årsmødet forløb på.

Læs side 4

VI KAN STOPPE NAZISTERNE

Antifascistisk arbejde nytter, det kan ødelægge nazisternes mulighed for at tiltrække nye folk og isolere en lille hård kerne af nazister fra at få nogen indflydelse.

Læs side 8

LÆRERNES KAMP OG LØGNEN OM DEN DANSKE MODEL

Den netop afsluttede lærerlockout er et tydeligt udtryk for, at et nyt kapitel i klassekampen er i fuld gang.

Læs side 12 & 13

Lærerkonflikten fra start til slut

Danmarks Lærerforening (DLF) reagerede længe defensivt på truslerne fra Kommunernes Landsforening (KL), men besluttede så i starten af januar at holde en række medlemsseminarer – kaldet "handling giver forvandling". Det kickstartede en modoffensiv, hvor aktive lærere organiserede synlige aktiviteter af enhver slags.

Den 28. februar brød forhandlingerne sammen uden, at der rigtig havde været nogen. KL og regeringen varslede lockout med virkning fra 2. april. Den gjaldt folkeskolelærere, friskolelærere, lærere i ungdomsskoler, produktionsskoler, AMU-centre mv.

Lærerne er de første – hvem bliver de næste?

KTOs (kommunale tjenestemænds organisation) og Sundhedskartellets støtteerklæring og tilbageholdelsen af at underskrive deres overenskomst var et overraskende og glædeligt udtryk for solidaritet, som viste den voksende forståelse for, at "lærerne er de første – hvem bliver de næste?"

Et landsdækkende tillidsrepræsentantmøde samler 2000 i starten af marts – hvilket boostede lærernes selvtillid forud for forhandlingerne i Forligsinstitutionen. SAS kabinepersonale laver støttedemonstration foran Forligsinstitutionen og åbner op for sympati og støtte fra andre faggrupper. Samtidig vokser sympatien for lærerne i befolkningen.

Selvtillid og forhandlingsforsøg

Den 20. marts indkalder DLF og de øvrige offentlige ansattes faglige organisationer til demonstration i Ålborg, Aarhus, Odense, København og Rønne. Det bliver en bragende succes.

Farvel til gammelt nag og splittelse blandt offentligt ansatte og goddag til en ny solidaritet under udvikling. Lærernes popularitet og selvtillid vokser. Situationen har skiftet totalt på 3 måneder.

Forhandlingerne i forligsinstitutionen fører dog ingen vegne. DLF tilbyder den ene indrømmelse efter den anden uden, at KL gør mine til at ville indgå et forlig.

Vrede og frustration - men ikke knækket

I løbet af lockouten afsløres regeringens masterplan: At frigøre ressourcer ved at forringe løn- og ansættelsesvilkår for alle offentligt ansatte, angribe den kollektive aftaleret og svække de faglige organisationer. Lærerne er de første – dernæst kommer turen til alle andre offentligt ansatte.

Lærerne blev banket på plads og i arbejde igen den 25. april. Det skete ved et hurtigt, men velforberedt 74 siders lovindgreb, som stort set opfyldte arbejdsgivernes ønsker.

De hasteindkaldte protestmøder i København, Aarhus og Odense viste, at lærerne var vrede og frustrerede, men ikke splittede og knækkede. Den 25. april blev der trukket en streg i sandet – intet vil blive som før.

Kunne lærerne havde vundet?

Under lærerkonflikten havde lærerne mange gode kort på hånden, rigtig mange af dem blev flittigt brugt, og der blev taget mange stik hjem.

Lene Junker, folkeskolelærer

Først og fremmest er DLF en stærk og velfungerende fagforening, hvor 97% er organiseret, og vi havde mange penge at konflikte for. Vi havde en god sag: Tid til forberedelse, kvalitet i undervisningen, ordentlige arbejdsvilkår og demokrati på arbejdspladsen.

Under lockouten blev frustration og vrede vendt til kollektiv handling. Lockouten satte nye standarder for den faglige aktivitet. Rigtig mange var aktive, vi satte dagsordenen og vandt støtte i befolkningen og i andre faggrupper.

Vi havde stormøder, lokale og landsdækkende demonstrationer, som var med til at styrke sammenholdet og vise vores styrke. Samarbejde mellem alle lærerfagforeninger og andre offentligt ansattes fagforeninger blev udbygget, og nogle støtteerklæringer fra LO-fagforeningerne blev det også til.

Alt det som vi kunne havde gjort

Alligevel udspillede den faglige aktivitet sig inden for rammerne af lærernes professionsideal og Den danske model, udmøntet af DLF.

Vi ville gerne undervise – ikke konflikte. Vi gav indrømmelser på alt – undtagen forberedelsestid. Vi appellerede til dialogen og til modstandernes forståelse, uden rigtig at tro på den. Vi sagde nej tak til sympatistrejker. Vi bad regeringen om at gribe ind og slutte lockouten, selvom den samme regering havde startet lockouten.

Kort sagt, vi blev aldrig rigtig farlige for regeringen og KL. Derfor kunne den forberede indholdet af regeringsindgrebet og gennemføre det på det mindst ringe tidspunkt.

Vi spillede aldrig de trumfkort, som er indbygget i selve aftalesystemet, nemlig sympatikonflikten og udvidelse af konflikten. Vi inviterede aldrig til TR-møder – landsdækkende eller lokale - for at invitere hele fagbevægelsen ind i kampen. Vi havde heller ingen plan for hvad, vi ville gøre, når regeringen greb ind i overenskomsten.

Det sammenhold og fællesskab, som blev opbygget under lockouten, er det bedste værn og våben fremover. Her gælder kampen kollektive aftaler i den enkelte kommune eller på den enkelte arbejdsplads.

Fagbevægelsen – solidariteten og venstrefløjen

De fleste faglige ledere er tydeligvis ikke klar til at kæmpe mod regeringen. De havde også accepteret Helligdagstyveriet sidste år, hvis ikke det var for protester fra menige medlemmer, tillidsfolk og lokale fagforeninger.

Under lærerlockouten så vi også en lang række af menige fagforeningsmedlemmer, tillidsfolk og lokale fagforeninger støtte lærerne på forskellige vis. Det er opmuntrende og peger i den rigtige retning.

Enhedslisten støttede lærerne fra starten. Folketingsgruppen, Fagligt Landsudvalg, Lærernetværket, byrådsmedlemmer og lokale Enhedslisteafdelinger. Ordene var mange og rigtige i byrådssale og i Folketing, debatter i medierne og på Facebook og i de omdelte flyers.

Men der er brug for faglige aktivister, som kan starte debatten om solidaritet og fælles kamp på arbejdspladserne og i fagforeningerne og derfra omsætte dem til handling sammen med utilfredse socialdemokrater og SF´ere.

Der er brug for en ny faglig venstrefløj, som kan organisere solidariteten og modstanden fra neden, presse de faglige ledere til at handle – eller handle selv.

Som den stærkeste kraft på venstrefløjen bør Enhedslisten spille en afgørende rolle i at opbygge en ny faglig venstrefløj. Desværre er der kun få tegn på, at dette sker.

Fremtidens kampbetingelser

Regeringen bliver mere og mere ligegyldig overfor sine vælgere og har valgt at se stort på sine dårlige meningsmålinger. I 2012 kunne et behersket pres fra arbejdspladser og fagforeninger få den til at droppe Helligdagstyveriet. I dag er regeringens krisepolitik sat på skinner, og der skal meget mere til for at presse den.

Indtil lærerlockouten havde regeringen "kun" angrebet svagere grupper, som arbejdsløse og kontanthjælpsmodtagere. Nu er den også lykkedes med at sætte sin magt igennem overfor en stærk og velorganiseret gruppe og vinde dette slag.

Lærerne var stærke nok til at modstå KL´s lockout. Men at modstå en samlet front af arbejdsgivere og regering krævede, at den samlede fagbevægelse kom med i kampen i form af sympatikonflikt mv.

Første maj blev den hidtil største demonstration mod regeringens politik. Derefter er kritikken haglet ned over den fordi, tusinder er faldet ud af dagpengesystemet og flere vil følge. Den forsøger sig med endnu en lappeløsning, som fortsætter med at undergrave de faglige organisationer, men fastholder krisepolitikken.

Regeringen er ikke færdig med sin krisepolitik og det er arbejdsgiverne heller ikke. Angrebene vil fortsætte.

Uanset hvem, det rammer næste gang, så er lærernes kamp et "skoleeksempel" på, at en aktiv og synlig modstand kan vinde sympati i befolkningen og solidaritet fra andre arbejdere. Men den er også et "skoleeksempel" på, at hvis ikke den solidaritet omsættes til aktiv handling gennem sympatistrejker mv., så kan man ikke vinde.

Det mener vi

De demokratiske socialister

Spørgsmålet om man er en del af den demokratiske venstrefløj er blevet aktuelt efter talrige angreb på Enhedslisten fra især Socialdemokratiet. Derfor var det også vigtigt for Enhedslistens ledelse, at det på årsmødet blev slået fast, at Enhedslistens projekt holder sig inden for det borgerlige demokratis rammer.

På 1. maj blev regeringstoppen mødt med buhråb og fløjter fra vrede og skuffede arbejdere. Efterfølgende har både S, SF og Enhedslisten København været ude med udtalelser hvor, de omtaler demonstranterne som udemokratiske.

Folketingskandidat for Enhedslisten Jonathan Simmel er da også blevet rykket ned af kandidatlisterne, så han med sikkerhed ikke kan komme i Folketinget ved næste valg. Det har været vigtigt fordi, han som erklæret revolutionær angiveligt er udemokratisk.

Logikken er klar: De revolutionære er udemokratiske fordi, de ønsker at bryde med systemet imens de, som holder sig inden for de parlamentariske rammer, er ægte demokrater. Disse beskyldninger vil vi sikkert komme til at høre ofte i fremtiden imens regeringen bliver mere og mere upopulær.

Det udemokratiske system

Hver gang et flertal af befolkningen ønsker bare minimale forbedringer er det blevet mødt med voldsom modstand, fra magthaverne. Endnu mere centralt er det at huske på, at sådan noget som kapitalisme, arbejdsløshed, konkurrence, fremmedgørelse og profitmotivet – bare for at nævne nogle enkelte af de dårligdomme, vi må leve med – ikke er indført gennem lovgivning i noget parlament. Og derfor heller ikke vil kunne lovgives væk efter almindelige parlamentariske spilleregler.

De magthavere som styrer verden i dag har en enorm udenomsparlamentarisk magt. Occupy-bevægelsens parole om, at vi er de 99 %, imens det er den ene % som ejer det meste af jordens rigdom, er en meget god beskrivelse.

Udvidelse af demokratiet - og forsvaret for det

Som revolutionære socialister kæmper vi for en ekstrem udvidelse af demokratiet -ikke en indskrænkning af det. Vi arbejder for, at almindelige arbejdere træder ud af rollen som statister og ind i rollen som aktive spillere i kampen om vores fælles fremtid.

Denne avis forsøger at behandle nogle af de spørgsmål, der rejser sig for arbejderbevægelsen og for socialister i dag. Forsøget på at tilkæmpe os mere demokrati går igen i disse:

Se bl.a. gennemgangen af lærernes fire ugers kamp fra start til slut og deres kamp for mere demokrati i deres arbejdsdag på s. 2 og 3 i denne avis. Hvilket hænger sammen med spørgsmålet om demokrati i den Den Danske Model, som Hans Erik Madsen analyserer på s. 12 og 13. Hvordan står det til med "landets mest demokratiske parti", som netop har holdt sit 24. årsmøde? - vi har spurgt en række Enhedsliste-medlemmer om dette på siderne 4 - 7. Endelig skal vi ud og forsvare demokrati og ytringsfrihed for socialister, fagforeningsfolk, indvandrere og minoritetsgrupper ved at forhindre nazisterne i at indtage vores gader, pladser og forsamlingshuse - læs om antifascisme på s. 8 og 9.

Rigtig god læselyst

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom,
ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Postboks 533
2200 København N
KONTO Nr.: 1551-5780160
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: Trykcentralen
OPLAG: 1700 stk.
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Jesper Juul Mikkelsen
Red. afsluttet den 21 maj 2013 ISSN 1600-2687

Var sympati-aktioner en mulighed?

Helt tilbage i det tidlige forår stod det klart, at det ville blive en kamp, ikke kun mod lærernes egne arbejdsgivere i KL, men mod regeringen.

Jørn Andersen

Ligeledes stod det klart, at andre offentligt ansatte ville stå for tur næste gang , hvis lærerne tabte.

Dennis Kristensen fra FOA udarbejdede et papir, der argumenterede for sympati-konflikt. Men han turde ikke lade FOA alene støtte lærerne med sympati-konflikt.

De nærmeste til at være med var pædagogerne i BUPL. Men BUPL's ledelse afviste sympati-konflikt.

Hvis Danmarks Lærerforenings ledelse havde opfordret til sympati-konflikt, ville det have lagt et enormt pres på BUPL's ledelse.

Mange af BUPL's medlemmer og tillidsfolk ville have krævet, at deres egen fagforening tog sig sammen og støttede lærerne. Og FOA's medlemmer ville i så fald have været med.

Derfor var det et helt unødvendigt nederlag – der kunne have været vendt til en sejr.

"Vi er ikke de samme mennesker"

At lærerne stod sammen mod KL i næsten 4 uger betyder også, at lærerne ikke er knækket. De har tabt et slag, men 10.000'er har samtidig fået deres første erfaring med at være i konflikt med både arbejdsgivere og regering.

Som formanden for Frederiksberg Kommunelærerforening, Ane Søegaard, sagde på 1. maj i København:

"Når man har været ude i 4 ugers konflikt, er man nogle andre mennesker, end da vi gik ind i den."

Arbejdersolidaritet på virksomheden Norstar i Århus

På dagens faglige møde, fik vi cementeret beslutningen om ikke at tage overarbejde (vores reaktion på 10 % lønnedsættelse tidligere på året).

Dennis Strøm Petersen

Mødet var indkaldt, fordi vi skal i gang med medarbejderudviklingssamtaler (MUS) og i den forbindelse forventer, at der vil blive lagt pres på hver enkelt for at bryde den fælles beslutning.

Ved skriftlig afstemning stemte 16 for at fortsætte som minimum frem til de lokale overenskomstforhandlinger næste forår. 4 stemte imod og 1 undlod respektfuldt at stemme, da han snart går på pension.

Når vi får travlt fra august til december, vil det give virksomheden, som er en del af Top-toy koncernen, store problemer med at leverer til tiden og der vil komme store udgifter til midlertidige ansættelser.

Det vil også give fuldtidsarbejde til overenskomstløn til mellem 10 og 20 arbejdsløse i samme periode - et glimrende alternativ til at vi, der allerede har et arbejde, slider os selv ned med overarbejde.

Der er ingen der tror på at lønnedsættelsen bliver trukket tilbage. Men det er tydeligt at ledelsen både er overrasket og frustreret over at vi har valgt at slå lidt igen.

Så håbet er at vores aktion vil gøre dem lidt mere medgørlige i fremtiden, når de nu ved at den slags svinestreger kommer til at koste på bundlinjen.

Om ikke andet har konflikten styrket det kollegiale sammenhold og bevidstheden om at ejere og ledelse er vores fjender og ikke vores venner.

Enhedslistens årsmøde

Med de røde faner låst inde på partikontoret rykkede ELs årsmøde til højre

De manglende faner blev naturligvis genstand for både ærgrelse og ikke så få jokes på årsmødet. Galgenhumoren levede også fint ude i de marxistiske bogboder, der var blevet henvist til toiletområdet, afskåret fra udsyn og lyd fra årsmødet - men til gengæld med en herlig duft af lort.

af Bo Stefan Nielsen

"Tak for lort" fik endnu en betydning, da en kandidatliste med en bureaukratisk begrundelse fra dirigentbordet blev diskvalificeret fra afstemning. Uden videre var to af de mest venstreorienterede folketingskandidater blevet sendt ud i mørket og erstattet af kandidater, der kommer fra partibureaukratiet, og som havde fået langt færre stemmer ved urafstemningen.

Symptomatisk for den politiske linje

Johannes godten sig i pressen over at være blevet fri for en revolutionær kandidat kom til at opsummere et årsmøde, hvor højrefløjens ledende folk i det store og hele fik det, som de ønskede sig.

Mest markante billede herpå er, at den såkaldte "demokrati-udtalelse" (7.2) blev vedtaget. Som beskrevet i forrige nummer af Socialistisk Arbejderavis er udtalelsen en tyvstart på den kommende programskrivningsproces og indeholder en legitimering af det borgerlige demokrati.

Kun spørgsmålet om selvstændig opstilling til EU-parlamentet blev et nederlag for flertallet af partiets højrefløj, som pludselig fik travlt med at puste støvet af begreber som 'socialisme' og 'antikapitalistisk', som lystigt blev brugt i flæng om en selvstændig Ø-opstilling. Men uden held - forslaget faldt.

Men ellers stod den på lange "formandstaler" og stående bifald ind imellem myriader af 1-minuts indlæg og afstemninger om et hav af ændringsforslag, som formentlig ingen kan huske det halve af allerede nu.

Parlamentarisme, parlamentarisme, parlamentarisme

Igen i år klappede vi af hvor mange nye medlemmer, Enhedslisten har fået og hvor godt det går. Og det går rigtig godt, forstod selv de indbudte medier, som de fleste af de her taler fra partiets kendte ansigter reelt var henvendt til. Nu var vi næsten 10.000 medlemmer.

Desværre handlede Johannes tale og det meste, der kom fra partiets ledende folk, om parlamentariske svar. Hvad skal der til for, at EL kan stemme for en finanslov? Er ændringsforslag X en stramning eller en åben ladeport for endnu et EL-ja til en finanslov? Vi vil gerne have regeringen til at føre en rigtig socialdemokratisk politik, så vi kan passe på velfærdsstaten.

Alt sammen udmærket, men blottet for antikapitalistiske argumenter og forsøg på at bygge modstand med almindelige mennesker i klassekamp fra neden.

Diskussionen om dette foregik til gengæld i høj grad mellem medlemmerne uden for programmet, og de fortsætter ikke mindst her efter årsmødet mellem socialister, der slås og bygger modstand og bevægelse.

Læserbrev

Hvor blev den flade struktur af, Enhedslisten?

Da jeg meldte mig ind i Enhedslisten, mødte jeg ofte folk, som stolt fortalte, at man i EL havde en flad struktur. Med flad struktur mente folk vist, at ledelsen ikke havde særlig stor magt i partiet, men at alle, i stedet, var lige vigtige.

På EL's årsmøde i år kom jeg til at tænke tilbage på det. Jeg oplevede nemlig en stille kamp, imellem dem, der bestemmer mere, og dem der bestemmer mindre, i partiet.

Årsmødet fandt sted på et sted, der hedder Docken, som mest af alt ligner et museum for moderne kunst. Alting var enten hvidt, gråt eller sort. Der var endda designet et stort hvidt Ø-logo med lidt lyse pastelfarver på.

Da der var nogle af de delegerede, som syntes det blev for kedeligt, og hentede et rødt Enhedsliste-flag, som de satte ved deres plads, fik de det konfiskeret af en af partiets ansatte, med henvisning til at det ikke passede ind i årsmøde-designet. Dette gjorde, at der på årsmødets resterende to dage kunne ses flere og flere røde Ø-flag stikke op fra de delegeredes siddepladser, i protest mod denne topstyring.

Når delegerede skulle tale fra talerstolen, havde man højst et minut at sige noget i, og talerlisten blev for det meste lukket allerede inden debatten startede, da mange ville på. Dette gjorde, at det kun var dem, der inden debatten havde planlagt, hvad de skulle sige, som kom på talerstolen, og at de kun kunne nå at sige et par paroler. Uerfarne medlemmer havde derfor ingen chance for at blande sig.

Jens Andersen, medl. af Enhedslisten

Venstrefløj i Enhedslisten?

På Enhedslistens årsmøde skete der en meget positiv ting. Lørdag aften samlede der sig ca. 60 delegerede til et spontant møde uden for den store mødesal. Mange var frustrerede over den måde årsmødet forløb på.

af Jesper Juul Mikkelsen, foto Mette Kramer Kristensen

Man mærkede hurtigt en udbredt lettelse over at kunne mødes og dele sine bekymringer. De 60 personer talte bl.a. om den topstyring, som prægede årsmødet og om, at det aktivistiske og udenomsparlamentariske arbejde ikke fyldte noget.

Mange sagde, at de så et voksende demokratisk problem i EL. Nogle var bekymrede for, at det som er sket i SF også er i gang med at ske i EL.

Andre kritiserede, at EL kun havde spillet en rolle som heppekor og ikke en aktiv spiller i lærerkampen, som trods alt var en af de største arbejderkampe i mange år.

Andre igen var uenige i at EL skulle udfylde tomrummet efter S og SFs højredrejning og blive et "velfærdsparti". Mødet sluttede med at der blev stillet spørgsmål om folk mente vi skulle mødes igen? Alle 60 personer rakte hånden op.

> **"EL skal være aktivisternes parti og det udenomsparlamentariske skal være vigtigere end det parlamentariske.**

Tre ting, jeg mener venstrefløjen i Enhedslisten skal samles om:

1) EL skal være aktivisternes parti og det udenomsparlamentariske skal være vigtigere end det parlamentariske. Det er blevet tydeligere for mange, at den parlamentariske vej er en blindgyde.

Medlemmer skal samles om udafvendte aktiviteter, som også omfatter andre end ELs selv. Vi skal gå forrest i et forsøg på at bygge en bevægelse på brede sociale krav, som kan skabe genlyd i arbejderklassen.

Bevægelse på forsvar for dagpenge, fordeling af arbejdet, solidaritet med arbejdere i strejke (eller lockout) og antifascistisk arbejde.

2) For at kunne bygge en venstrefløj i EL er det nødvendigt, vi er mange. Det er ikke nok at være en lille gruppe. Det kræver mange kræfter at bygge reel modstand mod regeringen. Det er nødvendigt, at vi er mange for at undgå at blive isoleret og udstillet som nogen, der ude på at ødelægge EL.

Derfor skal vi samle flere hundereder aktivister for at vise, at EL er aktivisternes parti. Det er klart min opfattelse, at det er muligt.

3) Mange i arbejderklassen er meget vrede. Det viste 1.maj. Mange leder i øjeblikket efter svar på de store problemer, som tårner sig op for almindelige mennesker.

Samtidig arbejder ELs ledelse for at udfylde det politiske tomrum, som S og SF har efterladt og gør sig derfor mere og mere pæne og udskifter ord som socialisme med velfærd.

Derfor er det nødvendigt at venstrefløjen i EL fastholder et revolutionært og antikapitalistisk perspektiv. Vi skal klart og tydeligt sige, at vi arbejder for et brud med det kapitalistiske system. Vi ønsker at erstatte kapitalismen med et socialistisk samfund hvor, der ikke produceres efter profit men efter behov.

Vi skal ikke holde vores perspektiv hemmeligt, men stolt gå ud og sige, at vi som socialister har et alternativ til kapitalismen og krisen. Og vi skal klart og tydeligt sige, at vores alternativ kræver en langt højere grad af aktivitet i arbejderklassen - en aktivitet, som vi vil hjælpe med at organisere og sparke i gang.

Kamp om den politiske hovedlinje

Helge Bo Jensen er medlem af EL's hovedbestyrelse og af kommunalbestyrelsen i Albertslund. Vi bad ham gøre status på Enhedslistens årsmøde.

Jørn Andersen

Det er positivt, at forslaget om selvstændig EU-opstilling blev stemt ned.

Det er vigtigt, fordi det siger noget om, hvilket parti Enhedslisten skal være. På EU-området har vi prioriteret det at opbygge bevægelses-arbejdet højt og ikke bare pr. automatik stillet op de steder, hvor vi kan komme af sted med det.

Mht. demokrati-vedtagelsen kunne man godt have ønsket sig en lidt bredere og åben diskussion, men det lykkedes dog at få vedtaget, at spørgsmålet om demokrati ikke bare kan begrænses til det formelle demokrati.

Årsmødet viste også, at vi har nogle alvorlige problemer med vores parti-demokrati.

Det er fx ikke godt, at taletiden for almindelige medlemmer er 1 minut, mens ledende kammerater har nærmest ubegrænset taletid. Det er et symptom på en anden type parti end det, jeg synes, Enhedslisten skal udvikle sig til.

Hvor er Enhedslisten henne om et år?

Jeg håber, vi får styr på vore demokratiske processer, at vi bliver i stand til at inddrage de ressourcer, som medlemmerne og afdelingerne har, og blive en levende og handlende organisation, men også gør det på nogle demokratisk ordentlige måder. Det er en rigtig vigtig ting.

Men det er håb, og det er åbenbart ikke noget, der giver sig selv.

Det er ikke kønt, at stort set alle folketingskandidater, der er kritiske i forhold til folketingsgruppens - og HB-flertallets - linje i forhold til regeringen og finansloven, på trods af gode stemmetal ved urafstemningen fjernes fra kandidatlisten, eller rykkes kraftigt ned

Det er et slagsmål om den politiske hovedlinje, som er i gang og har været det et stykke tid, og som ikke er afgjort endnu. Derfor er det også et meget åbent spørgsmål, hvor vi står om et år.

Hvordan kan EL's venstrefløj være med til at vende afmagt over for regeringens angreb til modmagt?

I virkeligheden ser det ikke så tosset ud. Med de mange nye medlemmer og sympati har EL rigtigt gode muligheder for at rejse diskussioner og protester, altså gøre noget. Bidrage til at opbygge bevægelser osv.

Det er jeg sikker på, at venstrefløjen i EL også satser på. Og på lange stræk kan det være en fælles interesse for alle medlemmer af EL.

Der er gode eksempler på, at aktive medlemmer af EL har været i stand til at bygge konkrete netværk og organisationer og konkret handling, fx Solidaritet Eller Frit Fald.

Hver gang vi laver et eller andet konkret, og hver gang vi i de parlamentariske forsamlinger stiller forslag, der kan understøtte folks handlinger, så gør vi jo en forskel.

"Enhedslisten er blevet trukket til højre"

Interview med Mille Stockner

af Jesper Juul Mikkelsen

Hvad har du lært af lærerkonflikten?

Jeg synes, lærerkonflikten viste, at fagbevægelsen er for sløve, tøvende og uden saft og kraft. Vi kunne have vundet den konflikt, hvis fagtoppen havde turdet stå sammen og havde sagt stop. Dvs. hvis de havde varslet sympatikonflikt med det samme.

Fagtoppen er desværre alt for "klassesamarbejdende", og har ikke deres medlemmers interesser for øje, når de ikke vil vinde - men satser på forhandlinger. Man kan ikke forhandle med nogen, der ikke vil.

En enestående chance for at sejre blev forspildt - og jeg synes, at hele forløbet i lærerkonflikten med aftalt spil mellem Corydon/moderniseringsstyrelsen/KL var så groft, så jeg stadig ikke forstår, hvad fagtoppen betænkte sig på.

Så det er tydeligt at afstanden mellem fagbosserne og deres medlemmer er enorm.

Hvordan opfattede du Enhedslistens Årsmøde?

Enhedslistens årsmøde var en speciel oplevelse på mange måder. For det første fraværet af røde faner, der sagde mere end 1000 ord. Derudover blev en meget parlamentsfikseret og højredrejet linje cementeret - efter mine begreber.

Årsmødet viste for mig, at Enhedslisten har meget travlt med at blive det "pæne" parti, der ikke må risikere at blive korsfæstet i den borgerlige presse. Eksemplificeret ved det demokrati-papir, der blev vedtaget, der meget højtsvungent talte om, hvor demokratiske vi er, vel at mærke indenfor det borgerlige systems rammer - og hvor meget vi prøver at tilpasse os "borgerlige" normer.

At man kan stemme sig til socialisme - og at vi ikke må mene noget samfundsomstyrtende osv.

Og derudover blev de to folketingskandidater med mest revolutionær kant, siet fra på årsmødets endelige kandidatliste. Til trods for hæderlige urafstemningsresultater blandt medlemmerne.

Og 1. Maj protesterne?

Det samme gentog sig 1. maj, da Johanne Schmidt Nielsen og andre ledende medlemmer af Enhedslisten var ude med anklager efter folk, der tillod sig at vise deres utilfredshed med regeringens meget asociale politik.

Det viser, at når Enhedslisten taler om bevægelse og protester, så skal det åbenbart være i en meget snæver og meget pæn ramme, at den bevægelse/protest skal finde sted.

Vi må og skal være "pæne". Og jeg synes, at Johanne og de andre ledende figurer faktisk lod de folk, der viste deres utilfredshed, i stikken. For en god ordens skyld vil jeg sige, at jeg ikke går ind for at kaste ting efter folk eller anden voldelig optræden, som få enkelte tilsyneladende begik.

Hvis Enhedslisten fortsat skal være det venstrefløjsparti, man skal kunne fæste sin lid til i forhold til et opgør med kapitalismen, er det vitalt, at der bliver gjort op med den nuværende kurs og linje.

Enhedslisten skal transformeres om til et parti med langt mere udenomsparlamentarisk vægtning. Et parti der vil tage aktivt del i modstand mod regeringen og eliten. Dvs. lægge mere vægt på at aktivere og skole sine medlemmer, opbygge stærke faglige netværk og koncentrere sig om at opbygge modstand på arbejdspladser og uddannelsessteder og andre steder.

Og i min optik har projektet med at trække regeringen til venstre desværre kun resulteret i, at Enhedslisten er blevet trukket til højre.

"Parlamentarismen som vej til forbedringer er en utopi"

Socialistisk Arbejderavis har interviewet Louise Pedersen fra Enhedslisten Århus.

Hvad står klarere for dig efter årsmødet i Enhedslisten, protesterne 1.maj og angrebet på lærerne?

Det står skærende klart for mig, at parlamentarismen som vej til forbedrede forhold for arbejderklassen er en utopi. Vi ser et socialdemokrati, som går hovedkulds til angreb på de universelle borgerrettigheder og arbejdernes ret til organisering.

Og vi ser en venstrefløj generelt, som gennem parlamentariske forhandlinger højest kan gøre sig håb om at mindske de angreb, som føres mod almindelige mennesker.

Der er altså ikke længere tale om, at man kan tilkæmpe sig forbedringer - minimering af skadeseffekter er reelt den eneste mulighed i dag. Det er uambitiøst, urealistisk og ubrugeligt at placere sin primære kamp i parlamentarismens cirkusarena.

Derfor må alle venstrekræfter, som ønsker socialisme, sadle om. Vi må sammen satse alt på den udenomsparlamentariske mobilisering. Vi må opbygge bevægelser og alternative magtcentre og organiseringsformer. Og vores byggesten er den vrede og afmagt, som er så udbredt i befolkningen i dag.

Den store fare, som jeg ser det, er manglen på alternativer til den herskende, nyliberale ideologi. Når alle fra højre til venstre står for samme økonomiske politik, så bliver folk håbløse og har svært ved at se en vej frem. Enhedslisten og socialistiske og kommunistiske partier og bevægelser generelt må være klare og synlige alternativer, der viser vejen frem, så håbløshed og afmagt kan vendes til beslutsomhed og fremdrift.

Derfor er det afgørende, at Enhedslisten som det nu store alternativ på venstrefløjen ikke lader sig trække ind i studehandler, lokumsaftaler og poleret Christiansborg-politik. Den lede, folk har ved politikere i dag, kan lynhurtigt blive en lede vendt mod os. Vi er på ingen måde fredede.

Derfor skal vi i Enhedslisten have en politisk praksis og kultur, som aktivt modgår den malstrøm, vi trækkes ind i via vores mandater i Folketinget. Vores politikere skal være aktivister og socialister, som siger hvad de mener uden spin. Som siger hvad de mener, også når det ikke er populært og trækker stemmer. Og som taler på partiets vegne loyalt og knivskarpt.

Vi må aldrig reducere os til et borgerligt vælgerparti. Sådan nogen kan almindelige mennesker lugte langt væk, og som bekendt er det ikke sjovt at være i stue med nogen, som stinker. Potentialet er der netop nu; i Enhedslistens nyfundne storhed og i en vred befolkning, der søger svar. Svaret er socialisme, så lad os råbe dét svar i kor.

Det er trods alt vores eksistensberettigelse.

Læren for venstrefløjen af den seneste udvikling

Johanne Schmidt Nielsens uheldige bemærkning på 1. maj mødet kom til at styrke regeringens og mediernes dagsordensfastsættelse. Foto: Mette Kramer Kristensen

Lærerkonflikten forstærker det indtryk, at alliancen mellem statsmagt, arbejdsgivere og mediemagt vil gå meget langt for at presse omkostningsniveauet ned, afskaffe de sidste rester af faglig autonomi og arbejderes og funktionærers indflydelse ude på arbejdspladserne.

af Curt Sørensen, medl. af EL Aarhus, professor v. Institut for Statskundskab på Aarhus Universitet

I stedet skal der overalt indføres en eenstrenget ledelsesstruktur hvor højtlønnede teknokrater ovenfra og nedefter leder og kontrollerer medarbejderne. Neoliberalistisk økonomisk politik forenes her med New Public Management.

Protester 1. maj og parlamentarisk pænhed

Johanne Schmidt Nielsens uheldige bemærkning på 1. maj mødet kom til at styrke regeringens og mediernes dagsordensfastsættelse: I stedet for en diskussion om den egentlige og væsentlige begivenhed den 1. maj, nemlig den meget stærke protest fra titusinder af S og SF vælgere mod deres egen bedrageriske regering, mod den videre udvikling frem mod konkurrencestaten og mod den fortsatte erosion af det i 1945 etablerede kompromis demokrati, kom den politiker- og mediedirigerede diskussion til at dreje sig om nogle angivelige 'bøller' og 'ballademagere'.

Desværre er Johanne Schmidt Nielsens 1. maj udtalelse næppe bare en lejlighedsbestemt, løssluppen bemærkning. Den falder ind i et helt mønster: Hvis man tager den på EL's årsmøde vedtagne udtalelse om demokrati, så vil man se, at den indledes med en henvisning til sommerens mediedebat.

Altså: i stedet for at gå op imod den borgerlige mediehetz og afvise denne med en henvisning til den socialistiske traditions vision om et udvidet demokrati og omvendt det borgerlige hykleri når det gælder demokrati bøjede man af og vedtog en resolution der helt tydeligt havde til formål at tækkes den borgerlige presse.

Resolutionen var i enhver substantiel henseende overflødig: EL har altid været et dybt demokratisk parti og mere demokratisk end de borgerlige.

"Det skrider simpelthen for meget for EL"

Der blev også på årsmødet fremsat nogle præciserende udtalelser som - uden direkte at gå imod hovedintentionen bag den vedtagne udtalelse - dog i langt højere grad fastholdt den socialistiske demokrativision. Den blev ikke vedtaget.

Sammenhold dette med den ulyksalige støtte til Libyen aktionen, støtten til finansloven og Johanne Schmidts nævnte uheldige udtalelse 1. maj. Det skrider simpelthen for meget for EL.

Det er jo i øvrigt ikke første gang en parlamentsgruppe i et socialistisk parti får for megen magt i forhold til den samlede bevægelse. Og dette gælder vel i endnu højere grad i vor tid, hvor medierne har en så enorm indflydelse. Bekymringen for en udskridning til højre er reel.

Gøre sig til en del af oprøret fra neden - eller gå til grunde

Dette falder så i tid sammen med at situationen i øvrigt skærpes overalt i Europa. Over hele kontinentet, men mest dog i Sydeuropa, er store folkemasser i vildt oprør mod de økonomiske og politiske eliters arrogante magtudøvelse, deres fortløbende manipulationer og hele den EU-dirigerede nedskæringspolitik.

Fra Syriza i Grækenland over 'de indignerede' i Spanien til EL i Danmark konfronteres venstrefløjspartierne over hele Europa netop med denne udfordring: Enten forstår man at lade sig inspirere af dette oprør nedefra og lade bevægelsernes dynamik være afgørende for også det parlamentariske arbejde, eller man gør dette parlamentariske arbejde til et mål i sig selv idet man i øvrigt bestræber sig på at tækkes medierne.

I så fald vil man før eller siden gå til grunde – ligesom socialdemokratierne.

"Den pæne linje har vundet"

Interview med Andreas Rasmussen, medl. af EL og aktivist på netportalen Projekt Antifa

Ovenpå lærerkonflikten, Enhedslistens årsmøde og protesterne første maj - er der noget, der er blevet klarere for dig?

Det er blevet åbenlyst, at de centrale folk på Christiansborg har vundet kampen om Enhedslisten. Udover nederlaget på spørgsmålet om selvstændig EU-opstilling har de vundet alle opgør med partiets venstrefløj og SUF.

Uanset at mange aktive græsrødder formentligt bakker op om venstrefløjen i partiet, så har Forretningsudvalget og Christiansborg-sekretariatet gang på gang fastslået sin dominans de seneste år.

Hvor er Enhedslisten om et år?

Om et år står Ø endnu stærkere i meningsmålingerne. Prisen bliver en større distance til græsrødderne, især den radikale venstrefløj. Om Ø og SUF har brudt samarbejdet om et år er svært at gætte på, men det sker i løbet af de kommende år.

At Enhedslisten fx går solo i stedet for at bakke om larmedemoen den 26. maj (hvor bl.a. SUF er medarrangør) er et tydeligt tegn på udviklingen.

Hvordan mener du, venstrefløjen kan være med til at vende afmagt til modmagt?

Det er deprimerende svært at se på løsninger, der kan trække Listen i en mere venstreorienteret retning. Efter min overbevisning er kampen tabt. Det kan godt være, at venstreoppositionen kan få små indrømmelser igennem, men på den lange bane har den pæne linje vundet.

Mange skal derfor til at beslutte sig for, om de vil være aktive i et Ø, der i så høj grad har distanceret sig fra græsrødderne.

Rødt kommunalvalg i København?

Enhedslisten er spået hver fjerde stemme i København til efterårets kommunalvalg.

af Jakob Nerup, Foto: Mette Kramer Kristensen

Det åbner for helt nye perspektiver i Danmarks hovedstad, hvis et parti, der principielt bekender sig til socialisme og klassekamp, er så stærke.

En så stor base må kunne mobiliseres mod nyliberalisterne på Christiansborg og Københavns Rådhus, samt give den københavnske arbejderklasse mere selvtillid i kampen mod arbejdsgivernes pres på løn- og levevilkår. Spørgsmålet er så om, det er det, Enhedslisten vil bruge en valgsejr til.

Socialdemokratisk program

Enhedslisten København diskuterede og besluttede sit valgprogram for nylig. Programmet er formuleret som en liste over politiske hensigter på kommunens politikområder. En masse fine hensigter, som de fleste SF'ere og socialdemokrater vil være enige i.

Så langt så godt, for det kan vejlede de folkevalgte, når de skal stemme. Men hvad vil Enhedslisten grundlæggende bruge fremgangen i København til? Skal det hele bare være lidt grønnere, lidt mindre ulige og lidt bedre for børnene?

Har vi ikke visioner om en fundamental forandring af byen, hvor der er direkte demokrati, og vi til enhver tid sætter fælleseje over ejendomsretten? Hvor kommunen står på flertallets side, dvs. altid støtter almindelige lønmodtagere og de fattige mod de rige, virksomhedsejerne og den nyliberalistiske regering. Hvor menneskets behov til enhver tid sættes før jagten på profit.

I samme båd?

Valgprogrammet bygger på den vrangforestilling, at vi alle er københavnere i samme båd, hvor samfundets fundamentale modsætninger kan glemmes.

Således lyder indledningsvis i programmet: "København er mere end en storby, den er et fællesskab. Et fællesskab består af individer, institutioner, arbejdspladser, boliger, virksomheder og grønne områder. En by kan bestå af mennesker, hvor hver passer sit, eller den kan være et fællesskab, der bygger på omsorg og solidaritet, hvor vi giver hinanden muligheder og skaber effektfulde og varige løsninger på fælles udfordringer."

Vupti, så fik rengøringsdamen fra Nordvest et fællesskab med direktøren fra Østerbro.

Hun kan tage bussen hjem, han tager sin Audi til Langelinje. Hun er dødtræt og har ikke råd til at bruge det fine "oplevelses København", mens han inviterer vennerne på restaurant på en af de fine pladser i indre by. Hun bestemmer intet, han har alt.

Hvordan kan man kalde det et fællesskab? Det eneste, de har fælles, er en geografisk placering og en gensidig afhængighed af hinanden, fordi hun er tvunget til at arbejde, og han ikke kan leve uden hendes profitskabende indsats.

Vælg side

Man kan fjerne modsætninger fra programmet, men ikke fra virkelighedens København. Enhedslisten kan ikke lade som om, denne grundlæggende modsætning ikke træder frem i alle byrum og politiske beslutninger i København.

Pointen er ikke, at hvis vi bare skriver arbejderklasse, klassekamp og socialisme i programmet, så er alt klart. Pointen er, at hvis vi ikke forstår, at det er denne grundlæggende modsætning, vi skal vælge side i, så bliver vi ikke rengøringsdamens og alle andre arbejderes parti i deres daglige liv. Så bliver vi blot til et lidt bedre parti på Rådhuset, men ikke til et reelt alternativ.

Hvis Enhedslisten bliver det største parti på Københavns Rådhus med en fjerdedel af vælgerne i ryggen, hvordan skal den magt så bruges? Valgprogrammet giver ikke klare svar.

Administrere nedskæringspolitikken?

Skal Enhedslisten bruge sin styrkeposition til at lave kompromisser bag lukkede døre eller skal vi stille os i spidsen for en mobilisering af de københavnske arbejdere og fattige for en by, der tjener mennesker frem for profit.

Når København får lagt loft på økonomien af regeringen, skal vi så lave nedskæringer, som er lidt mindre onde end uden Enhedslisten. Eller skal vi samle utilfredsheden i store protester vendt mod Christiansborg. Regeringens økonomiske politik er klar: de er fast besluttet på at gennemføre benhård nedskæringspolitik - en politik, som selvfølgelig også vil slå igennem i kommunerne.

Enhedslisten står overfor et valg: Skal man administrere regeringens nedskæringspolitik, eller vil man opbygge modstand imod den?

Ansvaret for at skabe ny selvtillid i den københavnske arbejderklasse ligger hos Enhedslisten.

Indtryk fra 1. maj i Århus

Det er mange mange år siden, så mange har været så motiverede politisk for at deltage i 1. maj!

Udtrykt ved, at små 10.000 var forsamlet foran hovedscenen, da Helle Thorning talte, vendte hende og regeringens politik ryggen, lærerne havde sure smileys på papskilte, og brugte råb og fløjter flittigt – øredøvende!

Tusinder og atter tusinder er skuffede, frustrerede og 'hjemløse' politisk i dag. Lærerne fylder godt i den stemning. Og det afspejlede sig også i vores salg af Socialistisk Arbejderavis.

Stemningsbilleder

Mine gamle venner – talsmænd og strejkeledere – fra min tid som skraldemand i midt 90erne løb jeg ind i.

En havde netop meldt sig ind i Enhedslisten. Han har altid fornægtet partiorganisering, men altid været revolutionær. En anden har i mange år været SF'er, og siddet i deres faglige landsudvalg. Han har netop meldt sig ud af SF.

Jeg solgte aviser i den klynge, hvor min bror stod med lærere fra hans skole. De fleste havde tidligere stemt på de Radikale – men ikke nu, men hvad skal vi så. "Der er langt fra de radikale til Enhedslisten, ja, men det bliver nok dem vi stemmer på."

En tredje gruppe var nogle gymnasielærere, som også har børn i min datters skole. Det var 20 år siden, han sidst havde været til 1. maj, men nu skulle det være! Hans kone er tillidsmand på en folkeskole.

En af de 'gamle' IS'ere, som havde meldt sig til avissalg, og selv er lærer, beskrev hendes oplevelse af hendes avissalg således:

"Jeg var lidt i tvivl om hvordan, jeg skulle starte. Men så tog jeg den lange række af folk, der ville have en fadøl. Og i løbet af 5-10 minutter havde jeg ned igennem rækken solgt 6 aviser."

Et nyt kapitel

Ja, et nyt kapitel i klassekampen er blevet åbnet med lærerlockouten og denne 1. maj.

Der er mere end nogensinde brug for socialister, som kan diskutere med og organisere sammen med disse 'hjemløse politiske mennesker'. Et stærkt IS er en nøgle i den proces.

VI KAN STOPPE NAZISTERNE

Antifascistisk arbejde nytter, det kan ødelægge nazisternes mulighed for at tiltrække nye folk og isolere en lille hård kerne af nazister fra at få nogen indflydelse.

af Christine Kyndi Bergen, foto: Mette Kramer Kristensen

Hvis man vil have bevis for dét, kan man se på facebooksiden for demonstrationen den 26. maj indkaldt af racister og nazister fra facebookgruppen "Nej til moskéer i Danmark". Nej til moskéer skriver på demonstrationens facebookside: "Desværre møder der mod demonstranter op og de bliver mange."

Antifascisterne har overtaget, vi kan stikke en kæp i hjulet på nazisternes arrangementer – og sådan skal det blive ved med at være.

Nazisterne skal tages alvorligt

Gang på gang har vi set, at hver gang nazisterne får lov, opbygger de en organisation, bygget op omkring systematisk vold mod politiske modstandere og etniske minoriteter.

Inden for de seneste år har nazisterne været et problem i England. British National Party og English Defence League har stået bag angreb på indvandrere, anti-racistiske møder og fagforeningsmøder. I Grækenland opretter nazisterne terror-patruljer, der skal "udrense" hele områder for immigranter og politiske modstandere. I Norge dræbte Breivik 77 unge socialdemokrater.

I 1990'erne, da nazisterne i Danmark var stærkere, stod de bag voldelige angreb på indvandrere og politiske modstandere.

I dag udgør nazisterne endnu ikke den form for trussel i Danmark. Men der er ingen tvivl om, at det er derhen, de ønsker at nå.

Danish Defence League er et forsøg på at danne et voldeligt nazistisk vagtværn, og de har åbent stået bag angreb på moskéer. Forsøget på at oprette "Det Nationale Danmarks Vagtgruppe" som skal "samle de Nationale Kræfter, til de kommende demonstrationer", som de skriver på deres facebookside, peger i samme retning.

Falske svar

Den økonomiske krise og svigtet fra S og SF betyder, at der er mange, som er frustrerede og leder efter et alternativ. Det er i sådan en situation, at nazisterne kan vokse. De udnytter krisen og giver falske svar på virkelige problemer.

For eksempel har det nazistiske Danskernes Parti - som på deres hjemmeside erklærer, at de er et arbejderparti - den 1. maj (!) opstartet kampagnen "dansk arbejde til danske hænder".

Ingen ytringsfrihed til nazisterne

Et fascistisk parti er ikke som andre partier. De møder ikke deres politiske modstandere med argumenter, men med vold.

Derfor skal man ikke acceptere nazisternes "ret" til at holde møder, demonstrationer osv. Det er ikke et spørgsmål om at acceptere abstrakte demokratiske rettigheder såsom ytringsfrihed. Det er helt konkret: hvis nazisterne bliver stærke nok, vil de med vold sørge for at fratage andre muligheden for at organisere.

Derfor siger Internationale Socialister: ingen ytringsfrihed til nazisterne. Hver gang nazisterne demonstrerer eller holder møder, skal de mødes af moddemonstrationer eller blokader.

Målet er at isolere den "hårde kerne" af nazister fra de blødere elementer – nye folk, "almindelige racister" og interesserede. De får ikke den bedste oplevelse af at skulle krydse en blokade for at komme til et møde eller at blive mødt af en massiv moddemonstration. På den måde fratager vi nazisterne deres periferi, så de ikke har den at vokse fra.

De rigtige svar på krisen

Men at møde nazisterne med moddemonstrationer og blokader er en defensiv kamp, og det er ikke nok for at stoppe nazisterne.

Det som virkelig kan slå nazisterne tilbage er, når venstrefløjen leverer de rigtige svar på de problemer, som almindelige folk oplever. Danskernes Partis slogan om "dansk arbejde til danske hænder" rammer jo ind i et virkeligt problem med arbejdsløshed. Svaret er bare ikke at sparke nedad mod indvandrere, men at sige at arbejdsløsheden skyldes magthavernes økonomiske og politiske prioriteringer.

For venstrefløjen handler det om at opstille et virkeligt alternativ til nedskæringer og arbejdsløshed - før nazisterne får held til det.

Krisepolitikken skal mødes med modstand, der skal bygges faglige netværk, strejker, og arbejdskonflikter skal mødes med sympatikonflikter. Vi skal sige, at nasserøvene sidder på Børsen - ikke i flygtningelejrene.

Antiracisme

Når en facebookgruppe som Nej til moskéer i Danmark kan få 145.000 likes på facebook, er det fordi, racistiske ideéer desværre er for udbredt. De "pæne" racister i Dansk Folkeparti – og Socialdemokratiets og SFs knæfald for dele af den racisme – har rykket hele diskussionen mod højre og gjort racismen mere acceptabel.

Det har banet vejen for mange af de argumenter, som nazisterne bruger. At levere argumenter imod den "pæne" racisme bliver derfor også en opgave for antifascister.

Sidst i artiklen synes jeg Hitler skal få ordet, han siger det nemlig meget klart i forordet til Mein Kampf:

"Kun een ting kunne have stoppet vores bevægelse – hvis vores modstandere havde forstået dens principper og fra den første færd med den yderste brutalitet havde smadret kernen i vores nye bevægelse."

Enhedsliste-demo svækker den anti-nazistiske mobilisering

Den 15. maj besluttede Enhedslistens forretningsudvalg (FU) at lave deres egen demonstration, når nazisterne vil demonstrere i København den 26. maj. Demonstrationen ligger desværre samtidig med larmedemonstrationen arrangeret af København Imod Racisme.

Christine Kyndi Bergen

Selvom det havde været kendt i nogle uger, at København Imod Racisme arrangerede en demonstration på Rådhuspladsen kl. 9.00, og at Antiracistisk Ungdom arrangerede en anden demonstration kl. 12.00 på Christiansborgs Slotsplads mente FU altså, at Enhedslisten skulle lave sin egen demonstration - i konkurrence med København Imod Racismes demo.

SUF er en del af arrangørkredsen bag larmedemoen - og FU's beslutning om at lave en demonstration i konkurrence til den demonstration, SUF er medarrangør af, er en underkendelse af SUF.

Men endnu vigtigere: Nazisterne har ikke turdet demonstrere i København i mange år, men den sidste tid har de forsøgt på det nogle gange. Hver gang er deres demonstrationer blevet en fiasko fordi, de blev konfronteret af en mange gange større moddemonstration.

Vi må derfor sige det klart: FU's strategi om at demonstrere langt fra hvor nazisterne samler sig vil kun have symbol-politisk værdi, og vil ikke stoppe nazisterne. Hvis FUs demo stod alene, ville nazisterne få lov at demonstrere i København uimodsagt for første gang i mange år. Det ville være en sejr for dem og give dem selvtillid til næste gang.

Her skal være plads til alle

Socialistisk Arbejderavis har talt med Steffen Sand Pedersen, som er en af arrangørerne bag den antinazistiske larmedemo i Århus den 26. maj.

Hvorfor er det vigtigt at komme til jeres demo?

Fordi det er vigtigt at vise racisterne, at vi er der - og for at sætte fokus på det faktum, at de planlægger at stille op til kommunalvalget - og frem for alt for at vise, at her skal være plads til alle. Racisme må aldrig få lov til at være uimodsagt.

Hvordan oplever du problemerne med nazisterne i Århus?

Jeg oplever jo den samme utryghed, som jeg tror, mange andre oplever. For eksempel når Cafe Oskar bliver vandaliseret, og når folk får tæsk for deres holdninger. Politisk vold er jo desværre et problem i Århus, men det der skræmmer mig mest er nok, at det virker som om, at de højreekstreme er ved at "opruste" - jeg tænker her på opbygningen af Det Nationale Danmarks Vagtgruppe - der søger de folk, der 'fysisk kan beskytte Danmark', som de skriver.

Hvad mener du venstrefløjens modtræk bør være?

Min personlige mening er, at vi skal stille op med moddemoer hver gang de afholder værgemøder, sommerfester osv. så de ikke glemmer, at vi er her - og ikke mindst så vi kan informere om hvad, der faktisk gemmer sig af kræfter bag diverse "stuerene" partier.

Fra asyldemo i København - Plads til alle, stop udvisningerne. Foto: Mette Kramer Kristensen

Bombemordet i Søllerødgade

Det er glædeligt, at det nu med Ekstrabladets historie er kommet frem, hvilke fascistiske kræfter, det var, som den 16. marts 1992 stod bag bombedrabet i Søllerødgade mod Internationale Socialisters kontor, som kostede vores kammerat Henrik Christensen livet.

Udtalelse fra Internationale Socialister

Det står nu klart, at det eneste politiske mord i Danmark siden 2. verdenskrig blev begået af den internationale fascistiske bevægelse.

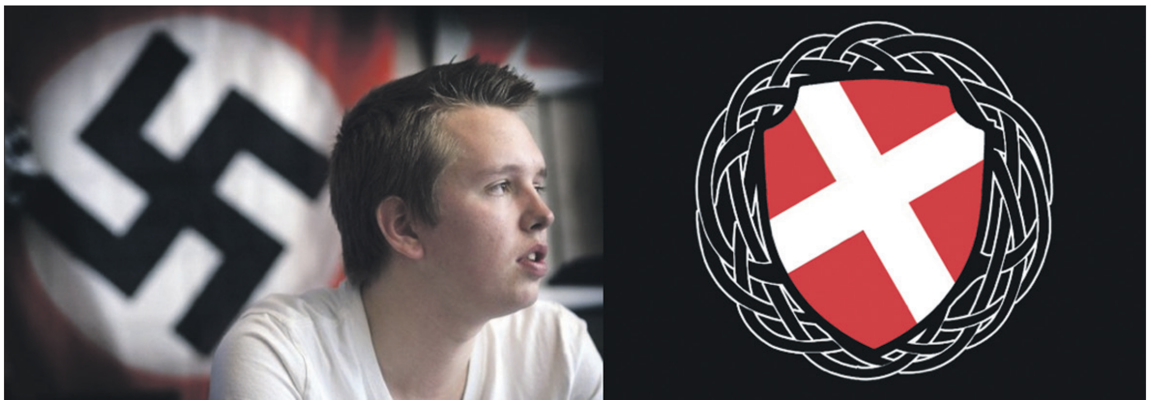
Politiet har ikke villet anerkende mordets politiske karakter. Resultatet var ikke bare manglende opklaring, men også at fascistisk terror kunne fortsætte fra gerningskredsen og dens internationale forbindelser.

Social afmagt avler fascisme

Den myrdede Henrik Christensens sidste offentlige avisindlæg var båret af den idé, at kampen mod højre-udvikling og fascisme var et socialt spørgsmål.

Fascistiske organisationer kan blive tiltrækkende og dermed en trussel for arbejderbevægelse, venstrefløj, indvandrere og minoritetsgrupper fordi, de fremstiller sig selv som et alternativ til den magtesløshed, vrede og skuffelse, som nedskæringer og krisepolitik medfører.

Derfor skal selv små fascistiske grupperinger mødes med åben politisk modstand, demonstrationer og blokader af deres møder og argumenter. Nazister skal ved folkelig mobilisering nægtes en platform, fordi deres opbygning er en trussel for alle os andre.

Stop det nazistiske Danskernes Parti

Danskernes Parti blev stiftet i 2011 af erklærede nazister. De prøver at skifte hagekors og nazi-uniformer ud med Dannebrog og jakkesæt for at fremstå mere stuerene og kunne vokse - en taktik, som desværre har virket for andre fascistiske partier i Europa.

Christine Kyndi Bergen

Danskernes Parti opstiller til kommunal- og regionrådsvalg. De stiller op til regionrådsvalg i Region Midtjylland, Syddanmark og Hovedstaden. Til kommunalvalg stiller de op i Fredericia, Hjørring og København.

Platform for nazistiske idéer

Opstillingen til kommunal- og regionrådsvalg er endnu en del af forsøget på at fremstå som et "normalt" parti. Men samtidig vil valgkampen give nazisterne en platform til at få spredt deres nazistiske idéer. Gennem vælgermøder og den plads, deres valgkamp giver dem i medierne, kan de nå langt bredere ud end de ellers kan.

Danskernes Parti vil ikke nøjes med at tage deres idéer ind i et byråd eller regionsråd (hvis de da bliver valgt). De vil bruge den opmærksomhed, valgkampen og en evt. valgsejr ville give dem, til at udsprede deres idéer og til at styrke deres organisation. Og et styrket nazist-parti vil betyde mere vold imod indvandrere, socialister og andre grupper, som nazisterne ikke kan lide.

Stop dem

Derfor bliver en vigtig opgave frem mod kommunalvalget at sørge for, at Danskernes Parti ikke får den platform, de ønsker. Derfor skal vi være til stede ved alle møder, hvor Danskernes Parti deltager - i blokader eller demonstrationer - og forklare til alle, som kommer til mødet, at Danskernes Parti er et nazistisk parti.

Vi skal også sørge for, at de ikke får lov at fremstå som et normalt parti; vi skal få de opstillede kandidater fra de andre partier til at nægte at deltage i vælgermøder, hvor Danskernes Parti er med og presse på for, at de ikke får taletid i medierne.

Det er vigtigt at vi får opbygget et bredt netværk omkring det. Vi har brug for at få så mange som muligt med.

Væksten og krisen

Snart er det seks år siden, at den økonomiske krise brød ud. En krise, der sendte jordskred gennem hele verdensøkonomien. Oppustede vækstrater styrtede hurtigere end tyngdeloven tillader - og de ligger stadig og kravler rundt dernede. Politikere spår om økonomisk fremgang ude i horisonten. De ser krisen som en sort sky, der skygger for solen.

af Sebastian Skjønberg Andersen

Tiden er gået, men krisen er blevet. Det kom som et chok for de fleste, da finanskrakket forkrøblede kapitalismen i så voldsom grad, som den gjorde. Siden har svaret været entydigt: "Vi må vækste os ud af krisen". Så langt, så godt, men hvor skal væksten komme fra?

Nedskærings-socialdemokrater

I mange europæiske lande har socialdemokratiske centrum-venstre partier høstet stemmer ved at love forandring. Forandring fra den benhårde nyliberale politik. Men forandringerne udeblev. I stedet har det tordnet med nedskæringer og forringelser.

I Danmark har den socialdemokratiske regering gennemført forringelser på dagpenge, SU, den offentlige sektor mm. Der bliver taget større hensyn til virksomheder og erhvervsliv, end til resten af befolkningen. Man behøver ikke en kandidatgrad i økonomi for at forstå, at forringelserne ikke bliver rullet tilbage, bare vi ser et plus på vækstraten.

Det er jo lige netop forringelserne, der gør os 'konkurrencedygtige'. Lavere skat, dårligere arbejdsforhold og lavere realløn. Hvis man ruller disse tiltag tilbage, så forsvinder væksten lige så hurtigt, som den kom. Det minder grangiveligt om et kapløb til bunden.

Drypper det på arbejderen?

Politikere og højtstående forretningsmænd udnytter vækstretorikken til at opdigte, at vi alle må lide tab under lavkonjunkturer - for igen at løfte økonomien. Men det er soleklart, at ikke alle lider tab under krisen. De rige bliver rigere, uligheden bliver større.

Vi skal alle ofre os, for at fylde de riges badekar med penge - for så vil der nok dryppe lidt ned på os. Klassisk nyliberalistiske tankegang: 'hellere at beskatte lidt af meget, end meget af lidt'.

Men økonomien skrumper. Mindre produktion, flere arbejdsløse, mindre profit, flere krak. Der bliver kastet penge efter bankerne i håb om, at de kan 'investere' os ud af krisen. Milliarder af kroner i 'redningspakker', ikke bare i Danmark, men i hele verden. Senest har vi set Laika Bank i Cypern, der har lagt deres økonomi i ruiner.

Det bliver tydeligere, at det kapitaliske system er ved at æde sig selv op. Ligegyldigt om vækstraterne går op den ene dag og ned den anden, bliver systemet sværere og sværere at redde. Det er umuligt at opretholde den 'sunde' 3 % årlige vækst. Vi kan se med vores egne øjne, at man ikke forbedrer samfundet uden at se sig blind i vækst.

Modsætningerne vokser

Klimaforandringerne bliver voldsommere. I starten af maj måltes der for første gang skræmmende 400 ppm CO_2 (CO_2-molekyler pr. mio. luftmolekyler) i atmosfæren. Atmosfærens indhold af drivhusgassen er nu øget med over 40 % i forhold til det førindustrielle niveau.

Fattigdommen bliver større. Det bliver sværere og sværere for almindelige mennesker at få deres økonomi til at hænge sammen. Var meningen med vækst ikke, at det skulle gøre os alle sammen materielt rigere - ikke kun de få?

Det er ren logik, at man ikke kan blive ved med at ekspandere. Der er selvfølgelig en naturlig grænse. En grænse, der er ved at være nået. Et absurd eksempel er, at der produceres mad i tonsvis, og det bliver smidt ud i tonsvis - og samtidig sulter et voksende antal mennesker rundt om på kloden.

I takt med at de økonomiske skel og klimaforandringerne sker giver det mere og mere mening at producere ud fra behov, og mindre og mindre at producere ud fra profit. I kapitalismen er der simpelthen for få vindere og alt for mange tabere.

Kvindeundertrykkelse er ikke en naturlov

Kvindeundertrykkelse er den ældste form for undertrykkelse, hvilket får mange til at tro, at alle samfund, har indeholdt et ulige forhold mellem mænd og kvinder, og at det er noget indbygget i "den menneskelige natur".

Anne Andersen Lange

Men selvom kvindeundertrykkelse rodfæster sig helt ind i de mest intime dele af vores liv, og så stor en del af vores samfund er bygget op over en kvindeundertrykkende struktur, er det ulige forhold mellem mænd og kvinder ingen naturlov.

Skal denne undertrykkelse bekæmpes, må vi forstå dens rødder, vi må forstå hvem, der er undertrykkeren, og vi må vide hvor, vi skal tage vores kampe. Selvom mænd i forhold til kvinder har en overlegen position under kapitalismen, har mænd fra arbejderklassen ingen interesse i undertrykkelsen af kvinder.

Menneskets natur

Hvis man skal gøre sig tanker om hvordan, det ulige forhold mellem mænd og kvinder kan afskaffes, må man forstå, at dette forhold ikke er noget naturgivent. Mennesker tilpasser sig de sociale strukturer, de er en del af, men de har også muligheden for at påvirke disse.

Friedrich Engels beskrev i sin bog Familiens, privatejendommens og statens oprindelse hvordan, mennesket indtil for relativt nyligt levede i klasseløse, ligestillede, jæger-samlersamfund, hvor der ikke fandtes dette ulige magtforhold.

Disse samfund kunne fungere på baggrund af 1: den enkeltes bidrag til gruppens overlevelse, uanset kønsbestemte arbejdsopgaver såsom børnefødsler - hvilke desuden ikke var en hindring for kvindens selvstændighed. 2: Børnepasning var et fælles ansvar. Det var altså ikke kun op til de biologiske forældre at tage sig af et barn. 3: Hos nogle jæger-samlersamfund, har man haft et "valg" i forhold til sin kønsrolle og 4: I et samfund, hvor man lever tæt, er alt offentligt, og intet kan - som nu - gemmes bag hjemmets fire vægge.

Hvor kommer undertrykkelsen så fra?

Med udviklingen af måden, mennesker kunne producere mad, kom overskud og ændringer i forholdene mellem mennesker. Man skulle tro, at evnen til at dyrke jorden og lagre sit overskud ville føre til større lighed.

Men netop udviklingen i landbrugsteknologien (såsom den oksetrukne plov) gjorde fødevareproduktionen langt mere mandsdomineret. Med et overskud i fødevarer voksede nye klasser frem, såsom professionelle soldater til at forsvare overskuddet. Og sammen med et stigende behov for børnefødsler mindskedes kvindens selvstændighed og magt i samfundet.

Familiestrukturer hvor, kvinden er manden underordnet, har siden sikret den herskende klasse kontrollen over produktionen af overskuddet - og med den private ejendomsret og arveretten også kontrollen over selve overskuddet.

Familiestrukturen har udviklet og forandret sig, men den grundlæggende arbejdsfordeling, hvor manden er forsørger, og kvinden føder børn, er stadig gældende - i hvert fald som ideal.

Lønnet arbejde i hjemmet?

Dette fik i 70'erne nogle feministiske aktivister og teoretikere til at argumentere for lønnet arbejde i hjemmet. Dette med argumentet om, at den herskende klasse er afhængig af, at arbejde i hjemmet som er ulønnet, og at man med et krav om løn ville angribe selve akkumulationen af profit.

Dette er dog et problematisk argument, da arbejdet i hjemmet ikke i sig selv akkumulerer nogen profit, og dette arbejde giver ringe mulighed for arbejderorganisering. Man risikerer dermed blot at holde kvinder fast i rollen som husmor.

Kvinder på arbejdsmarkedet

Vigtigheden af, at kampen for kvinders rettigheder starter på arbejdspladsen frem for i hjemmet, bunder i, at den eneste magt, der kan udfordre magthaverne og staten, ligger i arbejderklassens evne til at tage kontrol over hele produktionen.

Lige så vigtigt er det, hvilken betydning, det har for relationen mellem mennesker at arbejde.

At være i arbejde ændrer os fra at være private borgere til at være sociale borgere. Uanset opgaven gør betalt arbejde en person til en del af et kollektiv med uafhængige midler - en løn, der tilhører ham eller hende.

Samtidig påvirker dette relationen mellem kønnene. På samme måde vil kampene på en arbejdsplads give erfaringen med kollektiv modstand.

Klassekampen opstiller selv en dynamik, der er demokratisk og giver en stemme til alle. Det er grunden til, at Marx kunne tale om en potentiel forandring af relationen mellem mænd og kvinder som følge af den moderne arbejderklasses udvikling.

Mellem venstreradikalisme og opportunisme

Undertiden konfronteres man af spørgsmålet: hvorfor er du aktiv i din fagforening? - eller hvorfor bruger I tid på hvad, der foregår i parlamentet, når de alligevel ikke er til at regne med?

af Kasper Pauli Pedersen, foto: Sonny Andersen

Det er ikke svært at svare bekræftende i forhold til, at det er sjældent, at man kan regne med, at der holdes hvad, der loves i parlamentet, og fagforeningernes top har heller ikke altid den største troværdighed.

Gang på gang konstateres det, hvordan der primært forhandles forringelser hjem eller senest, hvordan Anders Bondo valgte en taberstrategi ved at lade lærernes kamp blive isoleret.

Skabe netværk

Det vigtigste er imidlertid ikke hvordan, levebrødspolitikerne eller fagbureaukraterne svigter - det er i virkeligheden oftere reglen end undtagelsen. Men det faktum ændrer ikke grundlæggende ved, at det er i fagforeningerne, at størstedelen af arbejderklassen er organiseret, og at det er heri, potentialet skal findes.

Marx sagde, at "arbejderklassens befrielse er arbejderklassens eget værk". Set i det lys, er vores projekt større end at finde nogle, vi kan vælge som repræsentanter til at slås for arbejderklassen.

I det lys handler det nemlig om at deltage for at skabe netværk, deltage i og opfordre til aktiviteter. Tage politisk lederskab, samt indgyde til arbejderklassens selvtillid og tro på sig selv. Det handler det om i fagforeningen, såvel som når vi deltager i Enhedslisten.

Talerør

Er det så fuldstændig ligegyldigt hvordan, repræsentanter i parlamentet agerer indtil arbejderklassen træder sammen og laver oprør mod kapitalismen fra neden? Nej, og det er måske det, der adskiller os fra venstreradikalister.

Som revolutionære socialister mener vi faktisk, at det har betydning, hvad der foregår i parlamentet, og at parlamentet kan bruges som afsæt til at fremsætte arbejderklassens krav. Et eksempel kunne være kravet om dagpenge.

Kravet om 4 års dagpengeret og en halvering af genoptjeningsperioden er ikke særligt systemoverskridende - ja nogle vil måske hævde, at det er et kompromis. Det er sådan set ikke forkert, for set i et revolutionært perspektiv er kravet et kompromis.

Men på trods at nogle forsøger at opstille den stråmand, at vi tror revolutionen kommer af sig selv i overmorgen, er dette ingenlunde tilfældet - nej vi anerkender mellemstationerne, der kommer i kraft af udenomsparlamentarisk kamp for forbedringer her og nu.

Under de kampe er krav, der kan fremføres argumenter for i parlamentet og som kan rejse udenomsparlamentarisk aktivisme vigtige og har også et opbyggende potentiale - og ja i dette tilfælde er det faktisk krav, der kan vindes.

Kompromis eller studehandel?

Derfor bliver det også et problem, når vi ser Enhedslisten gå ud og sælge ud af egen politik. Kompromiser er ikke det samme som dårlige studehandler. Dårlige studehandler sælger arbejderklassen og kan vælte protester under opbygning.

Det er derfor opportunistisk, når en folketingsgruppe betegner lappeløsninger på dagpengeområdet som sejre. Det er opportunistisk fordi, en studehandel ikke peger frem mod en sejr, men derimod kan føre til passivitet og tabt håb, det kan altså virke som en kold klud i ansigtet på arbejderklassen.

Herom siger Lenin: "Enhver proletar er takket være den atmosfære af massekamp og skarp tilspidsning af klassemodsætningerne, hvori han lever, opmærksom på forskellen mellem et kompromis, der er påtvunget af objektive omstændigheder, et kompromis, hvis indgåelse på ingen måde formindsker de pågældende arbejderes revolutionære hengivenhed og beredvillighed til fortsat at kæmpe – og på den anden side et kompromis (læs: studehandel), som indgås af forrædere, der pukker på objektive omstændigheder for at dække over deres egoistiske interesser i deres fejhed og ønske om at stå sig godt med kapitalisterne."

Hvorfor udgiver vi en revolutionær avis?

Socialistisk Arbejderavis er ikke som andre aviser - vores mål er, at den kan blive arbejderklassens redskab til at forandre verden.

Christine Kyndi Bergen

Avisen spiller en meget vigtig rolle for Internationale Socialister, det gælder både produktion og salg af avisen.

Når avisen skal laves, prøver vi i redaktionen at få så mange medlemmer som muligt til at skrive artikler. Det kræver, at man sætter sig godt ind i de argumenter, artiklen skal bringe op – produktionen af avisen har altså en skolende funktion.

Avisen er vigtig for at tydeliggøre en retning for partiet og levere argumenterne – fx når vi vil sætte fokus på opbygning af modstand mod nazisterne frem mod kommunalvalget i år.

Forbinde sig med kampene

Avisen skal forbinde sig med de kampe, der foregår og give bud på hvordan, de bliver vundet – avisen er nemlig først og fremmest et redskab til handling.

Socialistisk Arbejderavis giver plads til, at de folk, der er i kamp, kan udtale sig. Det gjorde vi fx under lærerkonflikten. Det er vores mål, at endnu mere af avisen skal udfyldes af beretninger og idéer fra folk i kamp.

Det kan inspirere andre grupper til selv at handle, eller være med til at sikre erfaringsudveksling mellem de kampe, der foregår.

Erfaringer, teori, handlingsanvisninger

Avisen skal skabe et sammenhængende billede af verden. Det betyder, at den ikke kun skal videregive arbejderklassens erfaringer, den skal også forklare dem og skabe sammenhæng mellem dem.

Det er fx ikke nok bare at skrive om hvor forfærdelige de nedskæringer, som Socialdemokratiet og SF laver, er. Avisen skal også forklare hvordan, det kan være, at arbejderpartierne slagter velfærden så hurtigt, at selv Claus Hjort må "tage hatten af". Og den skal forklare hvordan, S-SF's svigt har betydning for den antifascistiske kamp.

Derudover skal avisen argumentere for hvordan, kampene vindes og hvad, man kan gøre for at udbrede dem.

Internetavis eller papiravis? Avissalgets rolle

At få avisen trykt og sendt ud er dyrt – så hvorfor holder vi fast i at have en papiravis i stedet for at gå over til internettet og facebook?

At sælge avisen er det vigtigste redskab, Internationale Socialister har til at komme i kontakt og diskussion med andre, som vi måske ikke ville have mødt ellers. Når vi spørger forbipasserende om de vil betale 10 kroner for en socialistisk avis, får man en politisk debat – en debat, som man ikke får ved at lade folk læse artiklerne på nettet (eller som man for den sags skyld sjældent får ved løbeseddeluddeling).

Vedholdende avissalg på skoler, arbejdspladser, foran det lokale supermarked eller andre steder gør, at man tilsidst bliver et kendt ansigt og kan skabe et netværk omkring sig.

Internationale Socialister tager avisen med ud til folk i kamp – demonstrationer, strejker osv. – for at bringe vores idéer ind i kampen.

Avissalg spiller en helt central rolle for Internationale Socialisters opbygning – en rolle som ikke kan overtages af internettet. Avissalget er en vigtig del af vores udadvendte praksis.

Avisen er et helt sæt af idéer - der er en pointe med den måde, den er sammensat. En pointe, som man kan gå glip af ved bare at læse en enkelt artikel på nettet. Men det betyder ikke, at vi ikke bruger internettet. På socialister.dk bliver avisen lagt ud, så den også kan læses på nettet, og artiklerne bliver også spredt på facebook.

Socialistisk Arbejderavis er endnu kun en månedsavis – så hvis der sker noget hvor der er brug for hurtigt at få en udtalelse ud, bruger vi vores hjemmeside og evt. løbesedler til det.

Avis og parti

Ligesom avisen spiller en vigtig rolle for Internationale Socialister, spiller Internationale Socialister en vigtig rolle for avisen. Avisen har brug for et netværk rundt om sig for at kunne blive solgt, og den har brug for et parti hvis medlemmer er med i de lokale kampe for at kunne rapportere om dem og blive en del af dem.

Derfor opfordrer vi til, at medlemmer af Internationale Socialister sælger avisen for at gøre sig til en del af diskussionen i deres lokalområde og i de kampe, der foregår.

Lærernes kamp og løgnen om den danske model

Den netop afsluttede lærerlockout er et tydeligt udtryk for, at et nyt kapitel i klassekampen er i fuld gang. KL og regeringen erklærede med lockouten og et tæt makkerskab lærerne krig og klassekamp. De vandt og kørte både lærerne og den danske model over.

Af Hans Erik Madsen

Lockouten er et udtryk for at KL og regeringen er på vej til at opsige klassesamarbejdet ved at angribe fagforeningernes ret til kollektive aftaler, og hermed fagbevægelsens grundide om at 'samlet er vi stærke – splittede er vi svage'.

Mange fagforeningsmedlemmer stiller spørgsmålene: Hvorfor svarede fagtoppen ikke igen med samme mønt som KL - med klassekamp og generalstrejke? Hvorfor klamrede de faglige ledere sig til den danske model?

Et svar på disse spørgsmål må starte med et historisk tilbageblik.

Septemberforliget 1899

Den danske model blev født med septemberforliget i 1899. Efter omfattende arbejdskampe og lockouter i årene op til indgik fagforenings-toppene og arbejdsgivernes organisationer en fredsaftale, som slog tre ting fast: at arbejdsgiverne havde retten til at lede og fordele arbejdet og at vilde overenskomststridige strejker ikke måtte finde sted i overenskomstperioder – dvs. at der var fredspligt. Til 'gengæld'(!) fik fagbevægelsen som sølle modydelse, at arbejdsgiverne anerkendte arbejdernes ret til at organisere sig i fagforeninger, dvs. de faglige ledere fik deres anerkendelse som forhandlingspartnere. I forlængelse af denne treenighed blev der så opbygget et finmasket aftalesystem, som etablerede institutioner, som kunne håndtere overenskomstfornyelser (fx forligsinstitutionen), og brud på fredspligt og overenskomster (arbejdsret og faglig voldgift).

Sejr, nederlag, remis?

I arbejderbevægelsens historie er det flittigt blevet diskuteret, om udfaldet af septemberforliget kan tolkes som en sejr, et nederlag eller et remis. Og akkurat på samme måde med de efterfølgende spilleregler og institutioners rolle. Uenigheden om tolkningen følger den klassiske skillelinje mellem reformister og revolutionære, mellem den del af arbejderbevægelsen som tror på, at klassesamarbejde og reformer er vejen frem for arbejderklassen eller den del af arbejderbevægelsen, som står på en klassekampslinje og kæmper for revolution og socialisme.

Faktatjek af den danske model

Kigger vi den danske model efter i sømmene og prøver at veje fordele og ulemper op for hhv. arbejderklassen og arbejdsgiverne – offentlige/stat som private – så hævdes det fra såvel arbejdsgivere som fagbevægelsens top:

At Det kollektive aftalesystem er et enestående demokratisk og afbalanceret system, som baserer sig på to ligeværdige parter, der i tilfælde af uenighed, kan bruge strejken og lockouten til at lægge pres på modparten, men dog stadigvæk indenfor gensidig respekt for aftaler og et fortsat (klasse) samarbejde.

Men hvor meget hold er der i den beskrivelse? Demokratiet er det så som så med på arbejderside. Gymnasielærernes nye overenskomst er blot det seneste eksempel herpå. Over 80% af gymnasielærerne stemte nej, men på grund af sammenkædningsregler med det øvrige Akademikernes Centraorganisationområde er deres overenskomst

den, de stemte nej til. Mange forbund lægger ikke afstemningerne ud til deres medlemmer. Beslutningen tages af de faglige ledere. Ikke ligefrem demokratisk! Ligeværdige parter er det også så som så med. De statslige og private arbejdsgivere sidder på den økonomiske magt – deres pengetanke bugner. Ja de offentlige arbejdsgivere tjener ligefrem penge under konflikter. Og kan arbejdsgiverne ikke knække arbejderne under strejker/lockouter (såkaldt 'lovlige' strejker) står statsmagten/regeringen parat med et regeringsindgreb, som altid har favoriseret arbejdsgiversiden.

Det næste argument for den danske model er, at det fagretslige system sikrer, at aftalesystemet ikke undergraves – hverken af arbejdsgiverne eller arbejderklassen. Dvs. at arbejdsretten og faglig voldgift som tager sig af hhv. brud og fortolkninger af gældende overenskomster (underbetalingssager, tillidsmandsfyringer etc.) sikrer retfærdigheden 'for såvel den lille mand som den store virksomhed' på arbejdsmarkedet.

Heller ikke denne påstand er der meget hold i. Hovedparten af de sager, der behandles i arbejdsretten og faglig voldgift tabes af arbejdersiden (ifølge opgørelser frem til 1983 tabte arbejdsgiverne kun 1% af sagerne. Da det udløste kritik, blev de statistiske opgørelser ikke længere offentliggjort). Alene af den grund at hver gang en arbejdergruppe protesterer mod en uretfærdighed (løn, fyring, arbejdsforhold mv.) så bryder de septemberforligets fredspligt – og så mister de ikke alene løn, men idømmes også en bod pr. time. En helt enestående regel sammenlignet med andre landes regler. Og meget skræmmende, men også illustrativt er det, at rækken af tillidsmandsfyringer både stiger og stiger (ifølge Ugebrevet A-4 fra april 2013 blev der i 2012 alene indenfor det sociale og pædagogiske område fyret 300 tillidsfolk – selvom der er tillidsmandsbeskyttelse, men også, at selvom arbejdsgiverne taber – ja, så får de fleste tillidsmænd ikke jobbet og titlen igen, fordi arbejdsgiverne kan henvise til – i kraft af at de har ledelsesretten – at samarbejdet har lidt så megen skade, at de får medhold i at tillidsmanden skal fyres. Tillidsmanden får til 'gengæld' en lille erstatning – fx et halvt års løn og måske lidt oveni. Og på CV'et kan hun så skrive: 'Fyret som tillidsmand'. En rigtig god anbefaling!

Det tredje argument er, at 'Flexicurity-modellen' er endnu en positiv grundpille i den danske model. Modellen handler om at sikre en så fleksibel arbejdskraft som muligt – begrundet ud fra at dansk industri er enormt afhængig af skiftende muligheder på eksportmarkedet. Dvs. at det skal være nemt at fyre arbejdere, og omstille dem til de brancher hvor, der er gang i hjulene. Den pris som fagbevægelsen tog for korte opsigelsesvarsler var lange dagpengeperioder og en ordentlig dagpengesats. Så balancen var i orden – noget for noget!!

Heller ikke den påstand er der meget hold i i dag! Da verdenskrisen viste sit grimme fjæs midt i 70'erne var dagpengeperioden 7 år – i dag er den nede på 2 år. Og siden 70'erne er dagpengesatsen raslet ned, og optjeningsperioden for nye dagpenge forhøjet. I dag halter det danske dagpengesystem både tids- og satsmæssigt bagefter de øvrige nordiske lande. Udviklingen fra 'Wellfare' til 'Workfare' er gået meget stærkt i Danmark – ikke på trods af men mere præcist på grund af den danske model og dens klassesamarbejdsfilosofi.

Fagbureaukratiet

I en forståelse af den danske model og hermed udfaldet af den netop afsluttede lockout af lærerne er det helt centralt at fokusere på de faglige lederes rolle! Vi bruger begrebet fagbureaukratiet om de faglige ledere fordi, de er et selvstændigt socialt lag mellem arbejderklassen og magthaverne. Deres rolle er at forhandle og forvalte arbejderklassens løn- og arbejdsforhold indenfor de spilleregler, som findes på arbejdsmarkedet. De faglige ledere er typisk set – historisk som aktuelt – blevet fagforenings- og forbundsledere fordi, de har stået for en aktiv og militant linje blandt fagbevægelsens græsrødder på arbejdspladser såvel indenfor det offentlige som private. Men som faglige ledere har de typisk nogle løn- og arbejdsforhold, som er anderledes og langt bedre end deres medlemmer. De færdes meget på de bonede gulve og for en dels vedkommende næsten aldrig blandt deres medlemmer. I folkemunde kaldes de ved rette navn: pampere.

Deres berettigelse som arbejderklassens repræsentanter overfor arbejdsgiverne er, at de kan forhandle sig frem til forbedringer for deres medlemmer, eller i det mindste undgå store forringelser. Kan de ikke det – og findes der samtidig mange utilfredse medlemmer - risikerer de at blive skiftet ud med nye fagforeningsledere. Deres berettigelse overfor arbejdsgiverne er på den anden side, at de skal og kan sikre roen på arbejdspladserne – at de aktivt medvirker til at deres medlemmer overholder spillereglerne. Den rolle fører oftest til, at de faglige ledere sjældent bruger deres medlemmers styrke til at presse arbejdsgiverne. De er ganske enkelt bange for, at de udløser så stor en aktivitet og nytænkning – så stor en kritisk masse blandt medlemmerne, at de selv risikerer at miste deres egne positioner i de faglige organisationer. Ja, faktisk ser vi ofte, at de faglige ledere direkte tager skridt, som svækker og angriber deres egne medlemmers interesser i konfliktsituationer (senest under lærerlockouten hvor Anders Bondo og ledelsen i Danmarks Lærerforening ikke ville tage imod andre forbunds tilbud om sympatikonflikter).

Den tabte lærerkonflikt

Hvad betyder den danske model og ovenstående for en forståelse for den netop afsluttede lockout, som lærerne stod midt i?

Lærernes formand, Anders Bondo Christensen, har sikkert for en del meget overraskende sagt: "Hvis KL ikke vil genoptage forhandlingerne, så kan regeringen ligeså godt gribe ind nu. Så er det meningsløst at KL får lov til at fortsætte lockouten."

Lærerformandens udtalelse er et meget præcist udtryk for, at han og fagforeningsledelsen ikke tror på, at de kan vinde gennem kamp – og det vil sige ved at bruge medlemmernes aktiviteter til at lægge et pres på KL og regeringen. Under forhandlingerne med KL tog toppen i lærernes fagforening ingen initiativer til at mobilisere lærerne og opbygge samarbejde og støtte blandt forældrene og andre faggrupper. Men under lockouten voksede medlemsaktiviteten meget. Lærerne rundt omkring i landet lavede et hav af gode aktiviteter i gadebilledet, i medierne, overfor forældrene, andre offentlige ansatte osv. Det lykkedes faktisk at flytte den folkelige opinion over på lærernes side.

Men hvorfor ville fagforeningsledelsen ikke bruge denne styrke og mangfoldighed til reelt at opfordre de andre forbund – især de offentligt ansatte til at gå i sympatistrejke? Hvorfor opbyggede de ikke tætte alliancer med forældrene og eleverne i de største klasser og deres elevorganisation om, hvordan de i fællesskab kunne tvinge KL til forhandlingsbordet og til at trække deres forringelser af bordet?

Når selv en aktiv fagforeningsformand som Anders Bondo og lærernes fagforeningstop ikke tog sådanne skridt, hænger det sammen med, at de intet perspektiv har udover et forhandlingsperspektiv, hvor de på vegne af medlemmerne kan sidde pænt til bords sammen med KL og 'give og tage lidt'. Og det er helt præcist hvad den danske model har af indhold – et forhandlingsperspektiv med en mulighed for strejke og lockout og sympatistrejker. (Men de skal dog have, at de modsat gymnasielærernes ledelse ikke blot gav og så gav op og sagde ja.) Fanden er så løs for lærerformanden og Co. når KL opsiger det gode forhandlingsklima - når KL ikke længere vil klassesamarbejde, men kun klassekamp.

Når så Anders Bondo og andre fagbureaukrater ikke tør give KL og andre arbejdsgivere tilbage af samme skuffe – ved at tage imod tilkendegivelser fra andre fagforbund om sympatistrejker, ikke systematisk forsøger at vinde opbakning fra forældrene, eleverne og andre faggrupper osv. så udstiller de deres egne svagheder og motiver: at de, når det kommer til stykket, måske er ligeså bange for deres egne medlemmer og deres aktiviteter - for medlemmernes klassekamp som for KLs klassekonfrontation, fordi de måske risikerer, at deres egne medlemmer tager det bogstaveligt, og faktisk begynder at organisere endnu flere aktiviteter, som fagforeningstoppen ikke kan kontrollere. Og det kunne jo ende med at Anders Bondo og toppen i lærerfagforeningen bliver skiftet ud af medlemmerne, og mister deres bløde fagforeningstaburetter. Og det er til syvende og sidst endnu værre end at blive kørt over af et krigerisk KL.

Spørg den tænkende arbejder

Som socialister vil vi til enhver tid forsvare den danske model imod det frontal angreb, som KL og regeringen har indledt. Men samtidig er det vigtigt at understrege, at hverken under lærernes kamp, eller i klassekampen siden septemberforliget i 1899 har arbejderklassen kunnet sætte sin lid til, at den danske model var garant for gode løn- og arbejdsvilkår. Historien viser tværtimod, at det er i de perioder hvor 'uro' niveauet har været størst, at de største reformer/mindste forringelser er kommet igennem, nemlig ved at arbejdere i tusindtal har demonstreret og strejket.

Er du i tvivl om ovenstående argumentation, så tag denne artikel med til arbejdere, der har prøvet at strejke. De har på deres egen krop og pengepung mærket den danske model med det arbejderfjendske og udemokratiske overenskomst-, arbejdsretlige- og dagpengesystem.

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige.
Som det skete efter krisen i 30'erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Læserbreve

Kontanthjælpsreformen: Udelukkelse, mistillid og fattigdom

Der er ingen socialrådgivere, som bevidst har arbejdet efter, at folk på kontanthjælp skal opgives og gøres passive, men den gruppe, som er længst væk fra arbejdsmarkedet, har massive problemer, som de gennem mange år ikke har kunnet få den nødvendige hjælp til.

Mange burde have haft hjælp allerede i vuggestuen eller i skolen. Senere havde de behov for behandling af forskellig slags - det koster ekstra penge og bevilling, som ikke blev givet.

Andre kunne være hjulpet på vej af efterværn (18-23 år) suppleret med revalidering. Ingen af delene har været brugt særlig meget de seneste mange år, da begge dele koster ekstra penge og bevilling. Ekstra bevillinger er frataget socialrådgiverne for mange år siden, de afgøres på ledelsesniveau, hvor der skeles mere til økonomi end helhedsorienteret socialfaglig indsats.

Fattigdom

Økonomi overskygger alle andre problemer, det ved enhver, der ikke har penge til at få enderne til at hænge sammen. Så når økonomien beskæres, som beskrevet i reformen - der indføres helt officielt fattigdom i Danmark - ja så hjælper personlig støtte via mentor ikke meget. Ingen udvikler sig eller bliver helbredt, så længe truslen om at blive sat på gaden, få lukket for strømmen m.m. er hverdagskost.

Fattigdom skaber ingen løsninger, kun yderligere problemer på sundhed, adfærd, identitet, misbrug m.m., altså er derouten i gang. Der er ingenting i reformen, der giver plads til økonomisk hjælp til behandling, til revalidering m.m., der er intet der peger i retning af løsninger, som kan løfte og udvikle.

Kendte og forskningsbaserede løsninger som forebyggelse, tillid og tryghed (også økonomisk) sættes ikke i værk – tværtimod bygger reformen på det modsatte, nemlig udelukkende på mistillid, kontrol/tvang og fattigdom!

Dorthe Nielsen, socialrådgiver

Mit møde med P79

(psykiatrisk afdeling Glostrup)

Da jeg var 18 år, mødte jeg en mand, som jeg forelskede mig i. I starten var det et sjovt forhold; men der gik ikke lang tid før han viste sit sande ansigt; en aften efter indtagelse af store mængder alkohol og stoffer, angreb han mig første gang. Det resulterede i en flækket læbe, en ødelagt fortand og en tvangsindlæggelse på psykiatrisk skadestue, med dertilhørende stærk medicinering og fiksering. De næste tre år var et helvede; jeg blev med jævne mellemrum fysisk mishandlet og inden længe blev voldtægt ligeledes en fast del af mishandlingen.

Nu, halvandet år efter at jeg flygtede hjem til mine forældre, må jeg erkende at jeg har brug for hjælp til at bearbejde, hvad der er sket. Jeg har brug for at få snakket det igennem, få nogle råd, blive forstået og få lov til at tage mig den tid, det tager at hele, uden at skulle presses i aktivering.

Jeg har gjort meget ud af at forklare at jeg ikke ønsker psykiatrisk behandling, men stærkt ønsker psykologsamtaler. Dette skyldes mine tidligere erfaringer med psykiatrien; som jeg skrev før har jeg været indlagt, og jeg har i flere år modtaget 'behandling' mod depression i form af Zoloft, Truxal, Sertralin, Seroquel osv. Denne medicinske 'behandling' har jeg aldrig fundet gavnlig, tværtimod. Jeg mener ikke depression, angst og PTSD (for bare at nævne nogle), kan medicineres væk, det handler i stedet om samtaleterapi og derigennem forhåbentlig en ny selverkendelse og accept af fortiden.

Jeg mener ikke det på nogen måde kan være gavnligt at sende en, som er så klar modstander af psykiatrien, videre til psykiatrisk behandling. Men det er lige præcis det der er sket! I stedet for at lytte til de ting jeg sagde til samtalen, har psykologen og hans kolleger udelukkende vurderet og diagnostigseret mig ud fra psykiatriske spørgeskemaer (spørgeskemaer som vel og mærke tog 20 min at udfylde, og som jeg udfyldte lige efter jeg havde været inde til samtalen).

Jeg frygter nu at jeg mister min kontanthjælp (eller det der er tilbage af den efter den nye reform), når jeg bliver nødt til at modsætte mig behandling og heller ikke er klar til aktivering. Helt ærligt, så føler jeg mig som en slave der bare har at makke ret!

Jeg sidder nu, alene, og har en afgrundsdyb følelse af at være svigtet, brugt og kasseret. Jeg ved ikke hvad jeg skal stille op – jeg føler mig svigtet af et samfund, hvor jeg er ubrugelig hvis jeg ikke er arbejdsklar, og hvor behandling består i at indtage farlig og ubrugelig medicin. Jeg lider igen meget af selvmordstanker, og føler ofte trang til at være selvskadende. Jeg føler mig voldtaget på ny.

Didde Menneskebarn

@Det er her det sker

IS/ISU AKTIVITETSER

København

Møderne foregår på Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34 kl. 19.00-21.00. Kontakt Anders (3035 4256)

Torsdag den 6. juni: Derfor havde Marx ret.

13. juni: Socialister og fagforeninger.

Torsdag den 20. juni: DKP og VS i 70'erne.

Torsdag den 27. juni: Kommunalvalg 2013.

Torsdag den 4. juli: Det kommende socialistiske samfund.

Odense

Møderne foregår i Ungdomshuset, Nørregade 60, kl. 19.00.

Kontakt Lene (2323 0722)

Onsdag den 29. maj: Hvad er meningen med den ny offentlighedslov?

Onsdag den 12. juni: Hvad kan vi bruge Marx til idag?

Onsdag den 19. juni: Er Danmark et klassesamfund?

Onsdag den 26. juni: Er menneskets natur en hindring for socialisme?

Århus

Møderne foregår i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringggade 3, kl. 19.30.

Kontakt Hans Jørgen (2984 7734).

Tirsdag den 28. maj 19.30: Parti og klasse

Tirsdag den 11. juni 19.30: Situationen i Grækenland

Midtjylland

Møderne foregår i Silkeborg Medborgerhus, Bindslevs Plads 5, kl. 19.00. Kontakt Kasper (6019 0217)

Torsdag den 30. maj: Hvordan kan nazisterne stoppes?

Torsdag den 13. juni: Hvad mener vi med socialisme?

Torsdag den 27. juni: emne ikke fastlagt endnu.

Avissalg før alle møderne kl. 16.00-18.00.

ANDRE AKTIVITETER

Odense

Demonstration for tolerance og respekt lørdag den 25. maj kl. 12.00, Flakhaven.

Onsdag den 5. juni: Grundlovsmøde på Amfi Scenen ved Brandts kl. 15-18

Arbejdsløshedskaravanen kommer til Odense den 6-7 juni: tid og sted er ikke bestemt, men følg med i Solidaritet eller Frit Fald Odense/Fyn på Facebook eller www.karavane2013.dk.

Århus

Overdøv racisterne! den 26. maj kl. 10.00, Rådhuspladsen.

Arbejdsløshedskaravanen kommer til Århus den 4.-5. juni. Se mere på www.karavane2013.dk.

København

Overdøv racisterne! den 26. maj kl. 9.00, Rådhuspladsen.

Arbejdsløshedskaravanen kommer til København, lørdag den 8. juni kl. 11.00.

Fra Frederiksberg Slot (Roskildevej 28) på toppen af Valby Bakke til centrum af København.

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

Enhedslisten og dagpengene:

Kamp mod eller indfasning af forringelserne?

Enhedslisten missede op til pinsen en gylden mulighed for at sætte regeringen under det stærkest mulige pres for reelle indrømmelser i dagpengesagen. For netop på spørgsmålet om genoptjeningsperiodens længde, har presset aldrig været større.

Hans Jørgen Vad

Det startede med HKs underskriftindsamling midt i april, men specielt henover 1. maj forstærkedes det voldsomt. Både pga. utilfredsheden med regeringsindgrebet i skolekonflikten, regeringens nedsmeltning i meningsmålingerne samt nye dagpengetal.

Presset forstærkedes yderligere med SFs landsmøde 4.-5. maj, udmeldinger fra Socialdemokratiets bagland og specielt fra de Radikales basis af HB-medlemmer og kredsformænd den 9. maj, som havde det klare budskab, at optjeningsperioden skal halveres fra 52 til 26 uger. Et budskab, som gjorde den radikale partitop tavs i flere dage.

Og den 14. maj så vi det første klare tegn på, at regeringen indså, at noget måtte gøres, da den lancerede sit dagpengeudspil, som imidlertid ikke var nogen reel løsning: For det første var der ingen indrømmelser på genoptjeningstiden. Dernæst kun en midlertidig forlængelse af den "kontanthjælpslignende ydelse", der blev introduceret med finansloven i efteråret.

Dengang var det ej heller i Enhedslistens (læs: folketingsgruppens) øjne en reel løsning, men noget, der kunne give et pusterum til fornyet pres og mobilisering. Et pres, som så sit foreløbige højdepunkt den 15. maj, hvor Ugebrevet A4 kunne offentliggøre en undersøgelse, som viste et massivt flertal for at optjeningsperioden skulle forkortes. I hele befolkningen var 66 % for og 22 % imod, og i regeringspartiernes eget bagland var tallene 79 % for og 11 % imod.

Enhedslisten svigter

Man kan altid diskutere, hvor pænt man skal tale om en sådan "åbning" fra regeringens side – efter min opfattelse skulle der have været fokuseret langt mere på manglerne i regeringsudspillet.

Men det er hævet over enhver tvivl, at det var et kolossalt svigt fra Enhedslistens folketingsgruppes side, da den den 16. maj meddelte, at man pludselig ikke ville kræve genoptjeningsperioden nedsat i forhandlingerne.

Som det fremgik i Avisen.dk slog Enhedslisten da "fast, at hovedkravet fra de seneste måneders debat - nemlig at få skruet ned for den nuværende genoptjeningsret, der med dagpengereformen blev fordoblet fra 26 til 52 uger, ikke indgår i forhandlingerne", og direkte citeret sagde Per Clausen: "Jeg har en klar fornemmelse af, at den ikke kommer med i den her aftale," og videre: "Det, vi kan komme igennem med her og nu, er en lappeløsning. Den kan vi ikke nægte at gennemføre med henvisning til, at vi gerne vil have noget andet og mere".

Helt uforståeligt, at ELs krav afstemmes efter, hvad man tror, regeringen vil acceptere, og den gik da heller ikke godt ind hos a-kasserne, som i Avisen.dk tillægges at have kaldt det "Hul i hovedet" og fagforeningerne et "Øv, de misser den gode løsning". Og direkte citeret sagde a-kassedirektør Verner Sand Kirk, at "Det er dybt forkert, at genoptjeningsretten ikke er på forhandlingsbordet".

Det er ikke første gang

Det er ikke første gang, for vi så jo det samme op til Finansloven sidste efterår. Specielt i midten af august var presset for at fastholde fire års dagpengeret så stærkt, at et flertal blandt de radikale kredsformænd støttede det. Men den 16. august besluttede Enhedslistens folketingsgruppe internt at slække på kravet, og den 22. august helt at opgive det iflg. DR. En oplysning, som aldrig er blevet dementeret af Enhedslisten.

Denne parallel ændres ikke af, at EL stillede forslag i Folketinget den 23. maj om både forlængelse til fire år og nedsættelse af genoptjeningsperioden til 13 måneder.

For et par dage efter de virkelige forhandlinger er det ren parade – uden en chance for vedtagelse. Men det er en vigtig kamp for Enhedslistens græsrødder at kæmpe for, at kravet ikke bliver glemt.

Lige inden redaktionens deadline indgik EL forlig med regeringen omkring dagpenge-angrebets indfasning.

Forliget betyder, at den "blødere indfasning" ikke betales med et højere A-kasse-kontingent, som regeringen ønskede, men af andre nedskæringer. Forliget forkorter ikke genoptjenings-perioden.

Forliget betyder, at man efter to års ledighed på dagpenge sættes ned på den "kontanthjælpslignende" ydelse.

Johanne Schmidt-Nielsen udtalte efter forliget: "Vi vil fortsætte benhårdt med at presse på for at få et mere trygt og retfærdigt dagpengesystem."

Helle Thorning logik Den socialdemokratiske katastrofekurs kan koges ned til denne meningsløse men dog meget brugte logik:
"Vi bliver nødt til at ødelægge velfærdssamfundet for ellers har vi ikke noget velfærdssamfund i fremtiden." (Foto: Mette Kramer Kristensen)

Socialistisk Arbejderavis

Efter lærer-konflikten: Hvordan bekæmper vi regeringen?

Foto Mette Kramer Kristensen

Skuffelsen over SRSF-regeringen bliver ved med at vokse. For første gang står regeringspartierne nu til under 30 pct. i meningsmålingerne. Kernevælgerne blandt offentligt ansatte flygter i titusindvis.

Af Jørn Andersen

For godt 20 måneder siden stemte folk for en anden politisk kurs. Man havde måske ikke håbet på guld og grønne skove, men i det mindste en krisepolitik, hvor "de bredeste skuldre bar de største læs".

Naiv illusion

Det var fra starten en naiv illusion. Ca. et halvt år før valget skrev vi i Socialistisk Arbejderavis:

"Fra tidligere socialdemokratiske regeringer ved vi, at den politik, de faktisk kommer til at føre, afhænger meget mere af, hvor dyb krisen er for kapitalen, end hvad de har lovet før valget." – og:

"Socialdemokratiske regeringer har været lige så barske til at føre krisepolitik som de borgerlige – fra Stauning til Anker Jørgensen og Nyrup/Lykketoft."

Og vi konkluderede: "Skal løn, arbejdsforhold og velfærden sikres, så er der kun én vej: At organisere modstand uden for det parlamentariske cirkus."

Ingen parlamentariske løsninger

Selv med Enhedslistens fremgang ved valget – og i meningsmålingerne – er der ingen parlamentariske løsninger. Som Bjarne Thyregod sagde i sidste nummer af Socialistisk Arbejderavis:

"Den parlamentariske strategi med at trække regeringen mod venstre har lidt fuldstændig skibbrud."

Mange kan godt se, at selvom EL febrilsk forsøger at "tælle til 90", så når de stort set hver gang kun til 12.

Hvad er udenomsparlamentarisk modstand?

Til gengæld er der mere forvirring om, hvad alternativet er. Er det at vælte regeringen, som nogen foreslår?

Nej, det vil kun skifte én "lorteregering" ud med en anden. Og en borgerlig regering vil være langt mindre påvirkelig over for pres nedefra, end en regering, der fx er nødt til at stille op til buh-råb på 1. maj.

Men hvad værre er: Selv om det kan lyde vældig radikalt at vælte regeringen, så fastholder det debatten *inden* for den parlamentariske ramme.

Det stiller ikke de "svære spørgsmål" om: Hvordan styrker vi modstanden i fagforeninger og studie-organisationer? Hvad er den politiske venstrefløjs opgaver i at styrke denne modstand?

Én ting, der må stå lysende klart, er: Den socialistiske venstrefløj kan ikke overlade ansvaret for dette til individuelle aktivister. Det må være et kollektivt ansvar.

DKP og VS i 70'erne

Uanset hvad man ellers måtte mene om venstrefløjen i 1970erne og start-80erne, så er det en kendsgerning, at der ikke havde været tillidsmandsringe uden DKP og til dels VS.

Der havde ikke været en landsdækkende organisering i Faglig Ungdom uden kollektiv prioritering fra DKU's og VS's unge. Blokaden af Christiansborg, der for alvor startede Påskestrejkerne i 1985, blev organiseret med udgangspunkt i den faglige venstrefløj i DKP og VS.

Det samme gælder i endnu højere grad fredsbevægelsen op gennem 1980'erne. Selv OOA, der forhindrede, at vi fik atomkraft i Danmark, ville ikke have haft den samme styrke uden organiserede VS'ere.

Men ikke kun det: DKP og VS organiserede lokalt netværk, der bandt folk sammen på de enkelte arbejdspladser.

Enhedslistens fravær

Det samme kan man desværre ikke sige i dag. Årsagen er ikke, at der ikke er modstand og protester nedefra.

Velfærds-protesterne i 2006-7 samlede 3 gange på 18 måneder omkring 100.000 i protest mod VKO. Men EL's faglige ledere havde langt mere travlt med at indgå alliancer med fagtoppen end med at opbygge netværk på gulvplan.

Sidste forår protesterede tusinder af arbejdere mod – og fik stoppet – tyveriet af 2 helligdage. Men den faglige venstrefløjs spidser nægtede at indkalde til et tillidsmandsmøde, der kunne have organiseret netværk mellem disse folk til den fortsatte kamp.

Under lærer-konflikten deltog mange af EL's medlemmer, men som enkeltpersoner. EL's faglige venstrefløj nægtede offensivt at argumentere for sympati-konflikt. For selv om lærerne kunne holde stand mod deres egne arbejdsgivere i KL, så kunne de naturligvis ikke slå en samlet regering alene. *(Se mere side 2)*.

Fagbureaukratiet

Det gennemgående træk ved disse eksempler er, at EL's faglige ledere er bange for at organisere uafhængigt af fagtoppen.

Konsekvensen er, at det alene er op til fagtoppen at organisere den faglige aktivitet – i modsætning til 70'erne, hvor venstrefløjen selv havde mulighed for at tage initiativer og ofte var i stand til at trække menige socialdemokrater og SF'ere med.

Fagbureaukratiet er et særligt socialt lag i fagforeningerne, som lever af at være professionelle kompromismagere. De har kun interesse i at organisere medlemmerne til kamp, når de tror, det styrker deres forhandlings-position – og ikke truer deres muligheder for at indgå (oftest ret rådne) kompromisser med arbejdsgivere og regering.

Derfor må det være et strategisk mål for venstrefløjen at opbygge et lederskab, der kan udfordre fagtoppens dominans i fagforeningerne.

Med andre ord: Venstrefløjen skal være med til at gøre fagforeningerne til kamporganisationer, der bygger netværk mellem de aktive på arbejdspladserne – og ikke bare en teater-hær, som fagtoppen kan kalde ud og sende hjem efter *deres* behov.

Hvad nu?

Spørgsmålene om dagpenge, arbejdsløshed, fattigdom, marginalisering af syge og fleksjobbere, angreb på faglig organisering er krisens helt centrale spørgsmål.

Regeringen håber med det seneste dagpenge-udspil at de har "lukket" den dagpenge-sag, der har slidt rigtigt meget på regeringen. Det er op til venstrefløjen, at det ikke sker.

Derfor skal vi bakke op om HK's underskrifts-indsamling "Forlæng dagpenge-retten". Det er samtidig en glimrende måde at identificere de folk på arbejdspladsen, der vil være med til at slås.

Desuden skal vi arbejde for, at Solidaritet Eller Frit Falds demonstrationen 8. juni i København (se: www.karavanen2013.dk) bliver en kraftig manifestation mod regeringens angreb – og især for kortere genoptjeningsret.

Kommunalvalget til efteråret bliver en vigtig anledning til at rejse spørgsmålet: "Skal vi *administrere* nedskæringerne – eller skal vi *bekæmpe* dem?"

Organiserede socialister

Disse ting er store opgaver, som ingen af os kan løse som enkeltpersoner. Derfor er det positivt, at der er tegn på, at folk på Enhedslistens venstrefløj begynder at tage ansvar for mere kollektivt at organisere disse kampe.

At opbygge en venstrefløj, der som i 70'erne tager et udenomsparlamentarisk ansvar, er den enkeltfaktor, der har størst chance for at ændre det generelle politiske billede.

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N